

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ
ΝΕΚΡΩΝ ΘΕΩΝ

ΤΑΞΙΑΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Σηκώθηκα πάνω. Προσπάθησα να κυττάξω γύρω μου, μήπως είχε υπερδευτή κάπου ή σχεδία μας. Τίποτα, όμως. Το ρεύμα που μ'αερίωνε, είχε σταματήσει.

— "Ω, θαρρώ πώς σταμάτησε ή έκρηξη! φώναξα.

— "Α! έκανε ο θεός μου, σφίγγοντας τὰ δόντια. Σε λίγο θα ξαναρχίσω πάλι. Νά, ως τώρα κρατά 5 λεπτά, μα έλπιζω γρήγορα να τραβήξουμε πάλι προς τόν κρατήρα.

Ο καθηγητής κύτταξε διαρκώς τὸ χρονόμετρο του. Πραγματικά σε λίγο νιναχτήκαμε πάνω. Μετά δύο λεπτά όμως πάλι σταματήσαμε.

— Καλά, εἶπε ο θεός μου, παρατηρώντας τὸ χρονόμετρο του. Σε δέκα λεπτά θα ξεκινήσουμε πάλι. Φαίνεται πὼς βρισκόμαστε σ' ένα ήφαιστειο με διαλείπουσα έκρηξη.

"Ετσι πραγματικά έγινε κι' αυτές οι διακοπές συνεχίζονταν συχνότερα τώρα. "Όταν σταματούσαμε, σκάσαμε από τη ζέστη, όταν νιναζόμαστε, ο καυτερός αέρας μ'αέριωνε τὴν αναπνοή μας. Σιγά σιγά άρχισα να ζαλιζόμμαι, έπεσα κάτω λιπόθυμος. "Αν πάλι έλειπε ο Χάνς, θα σπούσα τὸ κεφάλι μου πάνω στους βράχους.

Δὲ θυμύμαι λοιπὸν καθόλου τί έγινε κατόπιν. "Αόριστα μονάχα θυμύμαι πὼς άκουα ακατάπαυστες βροντές και πὼς ξαφνικά ή σχεδία μας άρχισε να στριφογυρίζει πάνω στα κύματα τῆς λάβας. "Επειτα θυμύμαι βροχή, στάχτη, μεγάλες φλόγες που σφύριζαν, μιὰ θύελλα πύρινη... Τελευταία θυμύμαι τὸ πρόσωπο του Χάνς ν' αντιφεγγίζει μέσα στην πυρκαϊά εκείνη και πιὰ τίποτε άλλο δὲ θυμύμαι! "Εμοιαζα με τους κακόμοιρους κατάδικους, που τὸς ἔδεναν στὸ στόμιό του κανονίου και περιμέναν από στιγμή σε στιγμή να σφεντονιστῆ ή ὀδία και να διασκορπιστῆ τὰ μέλη τους στὸν αέρα.

"Όταν ξανάνοιξα τὰ μάτια, ένοιωσα πὼς κάποιος με κρατούσε από τὴ μέση δυνατά. "Ήταν ὁ πιστός ὀδηγός μας. Με τὸ ένα του χέρι κρατοῦσε τὸ θείο μου και με τὸ άλλο του έμένα. Δὲν είχα πληγωτῆ σοβαρά, ήταν όμως σπασμένα τὰ νεφρά μου και δὲν μπορούσα να σκύδω. "Ήμουν ξαπλωμένος στην πλαγιά ἔνός βουνοῦ, δυὸ δῆμα μακριά από ένα τρομερὸ χάσμα, όπου με τὴν παραμικρὴ κίνησι θα κινδύνευα να γκρεμιστῶ. "Ο Χάνς με είχε σώσει από τὸ θάνατο, τὴν ὥρα που ἐγὼ κυλιόμουν στις πλαγιές του κρατήρα.

— Που βρισκόμαστε; ρώτησα τὸ θείο μου, που φαινόταν να είναι έξω φρενών, γιατί ξαναγύρισε στη γῆ. Μήπως στην 'Ισλανδία;

— Νέικ! ἀποκρίθηκε ὁ Χάνς.

— Πὼς! "Όχι; φώναξε ὁ καθηγητής.

— "Ο Χάνς γελιέται! εἶπα κι' ἀνασηκώθηκα. Εἶδα τότε πὼς ὁ θεός μου, ὁ 'Ισλανδός κι' ἐγὼ εἴμασταν ξαπλωμένοι στην πλαγιά ἔνός μεσημβρινοῦ βουνοῦ, που τὸ έκαίγε ὁ ἥλιος, ἐνὼ περίμενα να βρεθούμε σε καμμιάν ἑρημιά του πῶλου! Δὲν πίστευα στα μάτια μου! Εἴχαμε δοτῆ μισόγυμο από τὸν κρατήρα και τώρα λαμπρότατος ἥλιος ἔρριχνε πάνω μας τις φλογερές ἀχτίνες του.

Ο καθηγητής πήρε πρώτος τὸ λόγο, κι' εἶπε:

— Πραγματικά τὸ τοπίο ἐδῶ δὲ μοιάζει καθόλου με τὴν 'Ισλανδία!

— Μήπως πέσαμε στὸ ήφαιστειακὸ νησι του 'Ιωάννη Μαγιάν; ρώτησα.

— Οὔτε, παιδί μου! Τὸ ήφαιστειο τοῦτο δὲ μοιάζει καθόλου με ήφαιστειο του βορρά. Που είναι τὰ χιόνια του;

— Κι' ὅμως...

— Κύταξε, "Αξελ, κύταξε!

Πάνω από τὰ κεφάλια μας σε ὕψος 500 πόδια τὸ πολύ, ἀνοιγόταν ὁ κρατήρας ἔνός ήφαιστειοῦ, ἀπ' ὅπου νιναζόταν κάθε τέταρτο τῆς ὥρας, με βροντεροὺς κρότους, μιὰ πανύψηλη κολόνα φλόγες, ἀνακατεμένη με ἀλαφρόπετρες, στῆχη και λάβα. "Ενωθα ὀλόκληρο τὸ βουνο νὰ σπείται, θαορείς κι' ήταν γιγάντια φάλαινα, που ἀνέπνεε και σφεντόνιζε στὸν αέρα τὸς ἀτμούς. Κάτω, χαμηλά κυλιόταν ή λάβα κι' ἀπλωνόταν ως πέρα στην πεδιάδα. Διακρίνα καθοαά καταπράσινα δέντρα — ἐλιές, συκιές, ἀμπέλια φορτωμένα σταφύλια.

"Όχι, σίγουσα, δὲ βρισκόμασταν σε βόρειες χῶρες! Πίσω από τὰ δέντρα διακρίναμε τὰ γαλάζια νερά μιᾶς ἑξαισίας λίμνης. Πρὸς τ' ἀνατολικά διακρίναμε ἕνα μικρὸ λιμάνι με μερικά σπιτάκια. Στὸ λιμάνι ταλαντεύονταν κατάρτια καικιών. Πιὸ πέρα εἶδαμε μικρὰ νησάκια, που ἀνέβαιναν από τὸ γαλάζιο κύμα. Δυτικά φαίνονταν μακρυνές ἀκτές στὸν ὀρίζοντα. Γαλάζια βουνα διαγράφονταν στὸν οὐρανό και μακριά ἔλαμπε στὸ φῶς ἕνας τεοαστικός κῶνος από τὴν κορυφή του ἀνέβαινε και σάλαιε μεγάλη φούνη καπνός. Πρὸς τὰ βόρεια ἀπλωνόταν ἀπέραντη θάλασσα και γυάλιζε κάτω από τις ἀχτίνες του ἡλιου. Κάπου, κάπου ἀσπρίζαν σὰ γλάροι μερικά καϊκια.

— Που βρισκόμαστε; Που βρισκόμαστε! μουρμούριζα κατάπληκτος.

Ο Χάνς ἔκλεινε τὰ μάτια ἀδιόφορος κι' ὁ θεός μου κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνη.

— "Όποιο και νάσαι τὸ βουνο αὐτὸ, κάνει ὀκετῆ ζέστη! εἶπε ἐπὶ τέλους! "Ή έκρηξη ἔακολουθεῖ και δὲν ἀξίζει δὰ τὸν κόπο να τὴ γλυτώσουμε από τὴν καρδιά του ήφαιστειοῦ, γιὰ να δεχτοῦμε τώρα κατακέφαλα ἕνα κομμάτι θράχο! "Ας κατηφορίσουμε λοιπὸν να μάθουμε ἐπὶ τέλους και πὸ βρισκόμαστε. "Αλλῶστε πεθαίνω από τὴν πείνα κι' από τὴ δίψα!

"Όσο κι' ἂν ήθελα να θαυμάσω ἀκόμα τὸ ἑξαισιο θέαμα μπροστά μου, όμως ἀναγκάστηκα ν' ἀκολουθῆσω τὸς συντρόφους μου.

Ο κατήφορος ήταν ἀρκετὰ ἀπότομος. "Η πλαγιά του ήφαιστειοῦ είχε μεγάλη κλίσι και συχνά κυλιόμασταν μέσα σε στάχτες και πετραδάκια, προσπαθώντας ν' ἀποφύγουμε τὰ πύρινα οὐσάκια τῆς λάβας, που φιδοσέρνονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. "Η φαντασία μου ήταν γεωτῆ παράδοξες ιδέες και διαρκῶς σ' ὄλο τὸν δρόμο μιλοῦσα.

— Βρισκόμαστε στην 'Ασία, στ' ἀκρογιαλίας τῶν 'Ινδιών, στα νησιά τῆς Μαλαισίας, στην 'Ωκεανία! φώναξα. Πέρασαμε τὴ μισῆ γῆνιν σφαίρα και φτάσαμε στὸς ἀντίποδες τῆς Εὐρώπης.

— Μὰ ή πυξίδα; ρωτοῦσε ὁ θεός μου.

— Νά, ή πυξίδα! ξανάλεγα κι' ἐγὼ, με ξεροντας πὼς να ἐξηγῆσω τὸ φαινόμενο: "Η πυξί-

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΕΩΝ

Στό καζάνι τών 'Ανθρωποφάγων

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...

'Ολόγιομο χρυσό φεγγάρι λάμπει στον ξάστερο ουρανό τής απέραντης παρθένας Ζούγκλας.

Στὴν ἄγρια περιοχή τής φυλῆς τών ἀνθρωποφάγων Λακραβούν, συνταρακτικά γεγονότα διαδραμα-

τίζονται:

"Όλοι οἱ ἄνδρες τής φυλῆς ἔχουν παρὰτα χθῆ, γύρω - γύρω, σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο.

Μπροστά τους, καί σέ μικρὴ ἀπόστασι, βρίσκονται δεμένοι πισθάγκωνα πάνω σέ δυὸ σκαλισμένους πασσάλους, ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ. Ἀκόμα φαίνονται ζαλισμένοι ἀπὸ τοὺς γαλάζιους καπνοὺς τής ὑπόγειας σπηλιάς.

Στὴ μέση τοῦ ξέφωτου ἓνα πρωτόγονο πῆλινο καζάνι βρίσκεται τοποθετημένο σέ μιὰ μεγάλη φωτιά. Μέσα στὸ νερὸ του, πού ἔχει ἀρχίσει νὰ ζεματᾶ, εἶναι βουτηγμένος μέχρι τὸ στήθος ὁ κωμικοτραγικός Κακαράκ. Χοροπηδαί ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ ζεματίσματος, ξεφωνίζοντας στοὺς καννίβαλους:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, καί θὰ σὰς ξελιγώσω στὴν πείνα! Θ' ἀργέψω πολὺ νὰ θρᾶσω καθότι τυγχάνω... «σκληρὸς ἄντρας»!

"Ένας γιγαντώσωμος ἀράπης, μὲ μιὰ τεράστια κατζάρα στὴ μέση, ἔχει σπκώσει στὰ χοντρά μπράτσα του τὴν Τσιχλ. Προχωρεῖ γιὰ νὰ ρίξῃ κι' αὐτὴν μέσα στὸ μεγάλο πῆλινο καζάνι.

Ὁ Σουβλερομύτης ἐνθουσιάζεται πού θὰ ἔχῃ κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τύχη μ' ἐκείνον. Καί, σκαρώνοντάς της στὸ πῖ καί φῖ ἓνα σιχάκι, τής τὸ τραγουδαί χτυπώντας ρυθμικά τὶς παλάμες του:

«Ἐλα νὰ θρᾶσουμε μαζί
νὰ μὴ θρᾶσῶ μόνάχος:
Ἐγὼ νὰ θγάλω νοστιμιὰ
κι' εὐὸ νὰ θγάλῃς... πάχος!»

Ἀνάμεσα στοὺς ἀμέτρητους ἀνθρωποφάγους πού παρακολουθοῦν τὴ σκηνή, βρίσκεται καί ὁ μαυρὸς ἀρχηγὸς τής φυλῆς, ὁ Χούλ Ἀμπού. Στὸ πρόσωπό του φορεῖ μάσκα. Στὸ κεφάλι του δυὸ μεγάλα βουβαλίσια κέρατα.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ, ὁ Κακαράκ καί ἡ Τσιχλ τὸν ἀκοῦνε νὰ οὐρλιάζῃ ἄγρια στοὺς ἀνθρώπους του:

— Γρήγορα, σκυλιά! Κάντε γρήγορα γιατί δὲν σὰς βλέπω ἀπὸ τὴν πείνα!

"Όμως ἡ φωνὴ τοῦ φοβεροῦ Χούλ Ἀμπού ἀντηχεῖ σὰν γνώριμη στ' αὐτὰ τών τεσσάρων συντρόφων. Σὰν νὰ τὴν ἔχουν ξανακούσει. Σὰν νὰ ξέρουσιν τὴ φωνὴ αὐτῆ!

Λίγο πιο πέρα, τὰ τρία τεντυμποάκια εἶναι σκυμμένα πάνω ἀπὸ ἓνα μικρὸ τετράγωνο ξύλινο ἀντικείμενο. Κάτι σὰν κασο-

Ζούγκλας. 'Η γῆ ἀνοίξε καί τόν κατάπιε;!'

"Όμως δέν προφθαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια του. Σχεδόν ταυτόχρονα μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ γροθιά ἔρχεται νά τόν κτυπήσῃ σὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του.

— "Ωωωωωωω!, θγάζει ἓνα βαρὺ πονεμένο βογγητὸ ὁ Ταρζάν.

Καί κάνει τῆς αἰσθήσεις του. Σωριάζεται βαρὺς κάτω!...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόν εἶχε κτυπήσει, κρατᾷ σὸ ἀριστερὸ του χέρι μιὰ καραμπίνα. Βγαίνει τώρα πίσω ἀπὸ τὸν χοντρὸ κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ θρῆσκόταν κρυμμένος. Κι' ἀπ' ὅπου εἶχε τινάζει τὸ χέρι του καί εἶχε κτυπήσει τὸν Ταρζάν.

Ὁ «'Αγνωστος» ρίχνει μιὰ ματιὰ συμπόνιας σὸ ξανθὸ παλληκάρι ποὺ εἶναι κάτω ἀκίνητο ὡς σκοτωμένο.

Γρήγορα ὅμως τὰ μάτια του παίρνουν ἀνήσυχη ἔκφρασι: Τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τοῦ γιγαντώσμου μαύρου κτηνάνθρωπου ἀκούγεται νά πλησιάζῃ. Ὁ τυφλὸς Μπακούρ προχωρεῖ ψάχνοντας δεξιὰ καί ἀριστερὰ μὲ τὰ προτεταμένα χοντρά τριχωτὰ μπράτσα του. Κάθε τόσο μουγγρίζει ἄγρια ἀναζητώντας τὴν ἀγαπημένη του κοπέλλα:

— Ζάμπαα!... Ζάμπαα!...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν καραμπίνα, ποὺ πρὶν λίγο τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, κάνει τώρα, μὲ βίασι, ἓνα πέχνασμα:

Παρατάει τὸν ἀναίσθητο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι' ἀπομακρύνεται τρέχοντας πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Ἔτσι, φθάνοντας σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ δημάτων, ἀρχίζει νά φωνάζῃ:

— Ἄπ' ἐδῶ, Μπακούρ!... Ἄπ' ἐδῶ θρῆσκεται ἡ Ζάμπαα! Ἔλα νά τὴν πάρῃς...

Ὁ κτηνάνθρωπος, ἀναθὸς κι' εὐκολόπιστος καθὼς εἶναι, ἀλλάζει ἀμέσως κατεύθυνσι. Τρέχει πρὸς τὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἀκούσθηκε ἡ φωνή. Ἐνῶ ὁ «'Αγνωστος» ξεκινώντας πάλι ξαναγυρίζει ἦσυχος κοντὰ σὸν ἀναίσθητο Ταρζάν. Σκεπάζει μὲ ξε-

Ὁ Ζαντόβ διακρίνει κάτω ἀπὸ τὰ ξερὰ κλαδιὰ τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου Ταρζάν. Θαρεῖ πὼς εἶναι σκοτωμένος...

ρὰ κλαδιὰ τὸ ἀκίνητο κορμὶ του: Γιά νά μὴ τὸ διακρίνουν τὰ πεινασμένα θηρία καὶ ὄρνια. Τέλος, κάνει νά φύγῃ...

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀπροσδόκητο γίνεται:

Ἄντίπαλος τοῦ τρομεροῦ Κτηνάνθρωπου

Τ' ἈΝΤΙΚΡΥΝΑ χαμόκλαδα ξαφνικὰ ἀνασαλεύουν. Μὲσ' ἀπὸ αὐτὰ ξεπετιέται ἓνας ὁμορφος καί γεροδεμένος μελαχροινὸς ἄνδρας. Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας Ζαντόβ.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ρίχνει διακρίνει κάτω ἀπὸ τὰ ξερὰ κλαδιὰ ποὺ θρῆ-

σκεται σκεπασμένο, τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Ταρζάν. Θαρεῖ πὼς εἶναι σκοτωμένος.

Ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν καραμπίνα — ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποὺ τόσες καί τόσες φορές τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ ἀπὸ βέβαιο καί φρικτὸ θάνατο — μόλις προφθαίνει νά κρυφτῆ πάλι πίσω ἀπὸ τὸν χοντρὸ κορμὸ κάποιου κοντινοῦ αἰωνόβιου δέντρου. Ἔτσι ὁ Ἑλληνας, ποὺ ἀρχίζει ἀμέσως νά ξεσκεπάζῃ τὸ κορμὶ τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ἀπὸ τὰ ξερὰ κλαδιὰ, δέν τὸν βλέπει.

Ὅμως, ἡ τύχη θέλησε νά παίξῃ μὲ τὸν παράξενο αὐτὸν ἄνθρωπο: Μιὰ μεγάλη χρυσοῦ σφῆκα μὲ φοβερὸ κεντρὶ βομβίζοντας στὸν ἀέρα, ἔρχεται καί κεντρίζει τὸν ἄγνωστο σὸ ἀριστερὸ του χέρι.

Ὁ ξαφνικὸς πόνος ποὺ νοιώθει εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸς. Κι' ἓνα πονεμένο «'Ωωωωωωω» ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθεια του.

Μὰ τὸν ἀναστεναγμὸ αὐτὸ τὸν ἀκούει ὁ Ζαντόβ. Στὴν ἀρχή, σκυμμένος καθὼς εἶναι, σπκῶνει παραξευεμένος τὰ μάτια του πρὸς τὸν ἀντικρυνὸ κορμὸ τοῦ δέντρου.

— Ἔεε!... Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ρωτᾷ ἄγρια καὶ φωναχτὰ.

Ὅμως, μὴν ἀκούγοντας καμμιά ἀπόκρισι, παρατάει τὸν Ταρζάν. Ἀνασπκῶνεται. Προχωρεῖ ἀργὰ καί μὲ προφύλαξι πρὸς τὸν κορμὸ, σφιγγοντας σὸ δεξιὸ χέρι τὸ ἀκίριστο ρόπαλό του.

Μὰ οἱ προφυλάξεις ποὺ παίρνει δέν τὸν ὀφελοῦν σὲ τίποτα. Προχωρώντας κυκλικὰ γιά νά ἰδῇ ποιὸς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο, ἐπανέρχεται στὴ θέσι ἀπ' ὅπου ξεκίνησε, χωρὶς ν' ἀντικρῦση κανέναν.

"Ὅσπου νά: Ξαφνικὰ δέχεται ἀπὸ πίσω

του την επίθεσι ενός χειροδύναμου άνδρα που δέν τον βλέπει (*).

‘Ο “Άγνωστος” — με την καραμπίνα κρεμασμένη στον ώμο — κλείνει πρώτα με την άριστερή παλάμη του τα μάτια του “Έλληνα”. Και, σχεδόν άμέσως, με τη δεξιά γροθιά του δίνει ένα αφάνταστο δυνατό κτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

‘Ο Ζαντόθ σωριάζεται κάτω, άναίσθητος κι’ αυτός, πριν προφθάση ν’ αντίκρυσή τον παράξενο και μυστηριώδη αντίπαλό του.

‘Ο “Άγνωστος” σέρνει τώρα, τραβώντας από τα πόδια τον “Έλληνα”. Τον φέρνει κοντά στον επίσης άναίσθητο Ταρζάν. Με τα ίδια ξερα κλαδιά αρχίζει να σκεπάσει και να καμουφλάρει τώρα και τους δυό τους.

Μα και τη φορά αυτή διακόπτεται: “Άγρια ούρλιαχτά και βαρύ ποδοβολητό ακούγονται να πλησιάζουν.

Είναι ο γιγάντιος και τρομακτικός κτηνάνθρωπος: ‘Ο τυφλός Μπακούρ. Αυτός που με την υπερφυσική του διαίσθησι έχει επισημάνει που βρίσκεται ο άνθρωπος που είχε, πριν λίγο, φωνάξει, για να τον ξεγελάσει...

‘Αλλά ο τυφλωμένος μαύρος γίγαντας δέν έχει μονάχα υπερφυσική διαίσθησι. “Έχει και άκοή και όσφρησι και άφη.

‘Ακούει και την άναπνοή άκόμα που βρίσκεται σε άπόστασι πολλών θημάτων άπ’ αυτόν. ‘Αντιλαμβάνεται — και πάλι άπό άπόστασι — την παρουσία ανθρώπων ή θηριών, όσφαινόμενος την χαρακτηριστική όσμή τους. ‘Απ’ αυτή την όσμή, μάλιστα καταφέρνει ν’ άναγνωρίσει τους φίλους ή τους έχθρούς του. “Η και τα θηριά: άν είναι λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες ή άλλα...

“Ετσι και τώρα, όσο πλησιάζει, τόσο καταλαβαίνει πώς κάπου άντίκρου του βρίσκονται ο Ταρζάν και ο Ζαντόθ. Μαζί τους κι’ ένας άλλος άκόμα που δέν τον γνωρίζει. Που δέν τον είχε ποτέ άλλοτε συναντήσει. Και, όδηγημένος άπό την όσφρησι, προς αυτόν κατευθύνει τα θήματά του.

Και νά: ‘Ο μυστηριώδης άγνωστος άντι νά φύγη και νά έξαφανισθή όπως θα του ήταν εύκολο, μένει εκεί που βρίσκεται. Μόνο ξεκρεμάει άπό τον ώμο του την καραμπίνα. Την παρατάει κάτω. Κι’ ετοιμάζεται ν’ άντιμετωπίση τον τρομακτικό γίγαντα που πλησιάζει.

Είναι φανερό πώς φαντάζεται ότι ο κτηνάνθρωπος έρχεται να κάνη κακό στους δυό άνδρες που βρίσκονται κάτω άναίσθητοι. Και μένει εκεί για να τους προστατεύση. Νά τους σώση...

(*) Είναι φανερό πώς όσο ο Ζαντόθ έφερνε βόλτα τον τεράστιο κερμό του δέντρου, το ίδιο έκανε, αντίστοιχα, και ο άνθρωπος με την καραμπίνα. Γι’ αυτό δέν μπόρεσε νό τον ίδιή.

“Ετσι και γίνεται: Πριν περάσουν λίγες στιγμές ο τυφλός Μπακούρ φθάνει τρέχοντας και ούρλιάζοντας στο σημείο που βρίσκεται ο “Άγνωστος”. Με όδηγό τη μύτη απλώνει τα χέρια του για να τον άρπάξει.

Μα ο μυστηριώδης “Προστάτης και Σωτήρας”, που μπροστά στον γιγάντιο κτηνάνθρωπο φαίνεται σά νάνος, δέν δείχνει καθόλου να δειλιάζει άπέναντί του.

‘Αντίθετα, τον ύποδέχεται μ’ έναν καταγισμό άπό γροθιές στο πρόσωπο και στο κεφάλι! Για να τον φθάνη άναγκάζεται — πριν άπό κάθε κτύπημα — να πηδάη.

‘Ο “Άγνωστος” δείχνει πώς είναι αφάνταστα δυνατός άνθρωπος! Μα και ο τυφλός Μπακούρ δέν είναι μονάχα διπλάσιος στα μπόι, μα και πολύ πιό χειροδύναμος άπό αυτόν.

Και νά: Ξαφνικά τα χοντρά τριχωτά μπράτσα του κτηνάνθρώπου καταφέρνουν ν’ άρπάξουν τέλος τον ένοχλητικόν αυτό άντίπαλο. Και τότε κάτι τρομακτικό και άπίστευτο γίνεται:

‘Αμφότεροι και οί... τρείς μαζί!

Ο ΜΑΥΡΟΣ γίγαντας τον σηκώνει άμέσως πάνω άπό τό τεράστιο κεφάλι του. Περιστρέφεται μερικές φορές για να πάρη φόρα. Και τον έκσφενδονίζει με δύναμη στον άέρα!

‘Ο μυστηριώδης άγνωστος τινάζεται ψηλά. Μα σβέλτος καθώς είναι, προφθαί

νει κι’ άρπάζεται στα κλαδιά κάποιου δέντρου. Συγκρατιέται, για μια στιγμή εκεί. Κι’ άμέσως, άφου ζυγίζεται με προσοχή, κάνει βουτιά προς τα κάτω.

“Ετσι, πέφτοντας με αφάνταστη δύναμη πάνω στον Μπακούρ, τον άνατρέπει. Τον σωριάζει ανάσκελα.

‘Αμέσως, άρπάζει άπό κάτω την καραμπίνα του. Και κρατώντας την άπό την κάννη, τη σηκώνει ψηλά. Την κατεβάσει με δύναμη... Τό βαρύ κοντάκι της βρίσκει τον άδάμαστο κτηνάνθρωπο στο κεφάλι. Τον κάνει ν’ άπομείνη άκίνητος σταν σκοτωμένος.

Την ίδια στιγμή γνώριμες φωνές και γέλια ακούγονται να πλησιάζουν. Είναι ο Κακάρκ και ή Τσίχλ.

‘Ανήσυχος ο “Άγνωστος”, που είναι φανερό πώς δέν θέλει να τον ίδιή και να τον άναγνωρίση κανένα ανθρώπινο μάτι, παρατάει τό γιγάντιο θύμα του. Και τό βάζει στα πόδια...

Λίγες στιγμές μετά, έχει καθί πίσω από την πυκνή κι' άγρια θλάσπι της περιοχής.

Σχεδόν ταυτόχρονα τα δυο «Παιδιά» φθάνουν στο σημείο αυτό. 'Αντικρύζουν αναίσθητο πρώτα τόν Μπακούρ. Ύστερα τόν Ταρζάν και τόν Ζαντόβ.

'Η χοντρή ρωτάει παραξενεμένη:

— Καλὲ τί πάθανε στὰ καλά τοῦ καθουμένου;

'Ο Σουβλερομύτης κουνάει τὴ φαλακρὴ κεφάλια του:

— Δὲν βλέπεις, κυρὰ Χοντρή; Ψοφολογᾶνε ἀγρίως ἀμφότεροι καὶ οἱ... τρεῖς μαζί!

'Αμέσως ὁ Κακαράκ κόβει μὲ τὸ μαχαιράκι του ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα χοντρά χορτόχοινα. Δένει γερά, μὲ τρία - τρία ἀπὸ αὐτά, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ τυφλοῦ κτηνάνθρωπου. Τέλος, δένει τὸ ἴδιο γερά καὶ τὸ λαιμὸ του. Καὶ τυλίγοντας τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ τριπλοῦ χορτόχοινου στὸν κορμὸ τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου, μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Τώρα γιὰ νὰ φύγῃ πρέπει νὰ κόψῃ τὴν κεφάλια του. Μὰ πῶς νὰ τὴν κόψῃ ἀφοῦ τὰ χέρια του εἶναι δεμένα; 'Αλλὰ καὶ νὰ τὴν κόψῃ πῶς νὰ φύγῃ ἀφοῦ καὶ τὰ πόδια του εἶναι δεμένα; 'Αρα τὸ καλύτερο πού ἔχει νὰ κάνῃ, ὅταν συνέλθῃ, εἶναι νὰ κάσῃ ἐδῶ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ... γεράματα!

Στὸ μεταξὺ ἡ Τσιχλ, μὲ τὰ θαυματουργὰ γιαιτροσόφια πού ἔχει, συνεφέρει γρήγορα τόν Ταρζάν καὶ τόν Ζαντόβ.

Οἱ δυὸ ἄνδρες μὲ δυσκολία καταφέρνουν τώρα νὰ σπηρίζωνται στὸ πόδια τους.

'Ο 'Ελληνας ρωτάει τόν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Ποιὸς νᾶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν καραμπίνα πού μᾶς παρακολουθεῖ ἀθέατος; Πού μᾶς σώζει κάθε φορὰ πού κινδυνεύουμε;

'Αντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ὁ Ταρζάν, τὸν ρωτᾶει κι' ἐκεῖνος:

— 'Η Ζάμπα; Πού εἶναι ἡ Ζάμπα;

— Μὴν ἀνησυχῆς. 'Εμεινε στὴ σπηλιά σου. 'Ηταν ἀφάνταστα κουρασμένη. Δὲν ἔνοιωθε τὸ κουράγιο νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ...

Καὶ προσθέτει, σὰ νὰ θέλῃ ν' ἀποκριθῇ ὁ ἴδιος στὴν ἐρώτησι πού, πρὶν λίγο, εἶχε κάνει:

— 'Ο 'Αγνωστος μὲ τὴν καραμπίνα ἢ φίλος μας εἶναι, ἢ ἐχθρὸς μας.

— Γιὰ νὰ μᾶς προστατεύῃ καὶ νὰ μᾶς σώζῃ, φίλος μας πρέπει νὰ εἶναι, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἦταν ἐχθρὸς μας;

'Ο Ζαντόβ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Πού ξέρεις; Μπορεῖ νὰ διώχνῃ τὸ θάνατο πού μᾶς πλησιάζῃ, γιὰ νὰ μᾶς τὸν προσφέρῃ ἐκεῖνος κάποτε, πιὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο!... Νά, γιατί εἶπα πῶς ὁ ἀπρόσκλη-

τος αὐτὸς «σωτήρας» μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἐχθρὸς μας...

'Ο Κακαράκ κορδώνεται σὰ νὰ κατάπιε καμιά γκλίνα:

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, ἔλεγα νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ λόγω μετριοφροσύνης. Πλὴν ὁμως καὶ γιὰ νὰ μὴ σπαζοκεφαλιάζετε, θὰ σᾶς τὸ πῶ: 'Ο μυστηριώδης 'Αγνωστος μετὰ τῆς καραμπίνας, τυγχάνω... τοῦ λόγου μου, μετὰ συγχωρήσεως!

Ταυτόχρονα μὲ τὴν τελευταία λέξι του ἡ παχουλὴ χερουκλα τῆς Τσιχλ καταθέτει στὸ σβέρκο του μιὰ βροντώδη καρπαζιά. Καὶ μουρμουρίζει:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησι!

Καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴν καρπαζιά της, ὁ Ζαντόβ σερβίρει στὰ πσινά του μιὰ ποδοσφαιρικὴ κλωσιὰ! Μιὰ «πάσσα» πού κάνει τὸν Σουβλερομύτη νὰ τινακτῆ διαγράφοντας καμπύλῃ στὸν ἀέρα. Καὶ νὰ βροντοχτυπηθῇ κούρουθαλώντας δεκαπέντε δῆματα μακρὰ...

Τέλος ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μὲ τὴ μιὰ παλάμη τρίβοντας τὸ σβέρκο του καὶ μὲ τὴν ἄλλη τὰ πσινά του, μουρμουρίζει βαρεῖα καὶ ἀγέρωχα:

— Χμμ! Πρέπει νᾶσαι σκληρὸς ἄντρας γιὰ ν' ἀντέχῃς τέτοια... κλωσοκαρπαζιάδα!!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ πίσω ἀπὸ κάτι ἀραιὰ χαμόκλαδα, ὁ Ταρζάν διακρίνει, πρῶτος τὸ σωριασμένο κάτω, τεράστιο κορμὶ τοῦ μαύρου κτηνάνθρωπου.

— 'Ο Μπακούρ ἐδῶ; κάνει ἀπορώντας!

Καὶ μαζί μὲ τὸν Ζαντόβ φθάνουν γρήγορα κοντὰ του:

— Ποιὸς νὰ τὸ χτύπησε; Ποιὸς νὰ τὸν ἔδεσε; ἀναρωτιῶνται οἱ δυὸ ἄνδρες.

Τὴν ἀπάντησι τοὺς τὴ δίνει πάλι ὁ Κακαράκ:

— Τοῦ λόγου μου, μετὰ συγχωρήσεως!

'Η Χοντρὴ τὸν διαφεύδει:

— Καλὲ μὴν τὸν ἀκούτε: Αὐτὸς μόνο πού τὸν ἔδεσε...

'Ο Κακαράκ δηλώνει ἐπίσημα:

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, ὁ ἄγνωστος μετὰ τῆς καραμπίνας τυγχάνω τοῦ λόγου μου, μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ Σουβλερομύτης τὴν ἀποστομώνει:

— Ἄμέ! Τ' ἤθελες ὀπλάδι; Νὰ τὸν χτυπήσω, ἔτσι ἀναίσθητος πού ἦτανε; ὁ φουκαράς;

Καί προσθέτει, ἔτοιμος νὰ βάλλῃ τὰ κλάματα ἀπὸ συγκίνηση:

— Ἄ, Τοίχλα μου! Ἡ καρδιά σου εἶναι πολὺ... σκληροτράχηλη! Νὰ τὴ βάλλῃς, στὸ μούσαιο νὰ μαλακώσῃ!

Μονομαχία Ταρζάν — Ζαντόβ!

Ὁ ΤΑΡΖΑΝ τραβάει τώρα τὸ μαχαίρι του. Σκύβει γιὰ νὰ κόψῃ τὰ γερὰ χορτόσχοινα πού εἶναι δεμένον ὁ βαρειὰ κτυπημένος κι' ἀναίσθητος; κτηνάνθρωπος.

Ὅμως, ὁ Ζαντόβ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τὸν τραβάει θάνασσα γιὰ νὰ ξανασπκωθῇ:

— Τρελλάθηκες, Ταρζάν; Ἄν τὸν ἀφήσουμε λυμένο θὰ συνέλθῃ κάποτε. Καί τότε ἀλλοίμονο στὴ Ζάμπα. Ἄλλοίμονο καί σ' ἐμᾶς! Ἐκεῖνη θὰ τὴν θάψῃ; ζωντανὴ στὴ σπηλιά του. Κι' ἐμᾶς θὰ μᾶς; σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καί τὰ δόντια του...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει:

— Τὸ ξέρω, Ζαντόβ... Μὰ πῶς νὰ φύγουμε παρατώντας τὸν ἔτσι δεμένον χειροπόδαρο; Τὸν σκελετό του μονάχα θ' ἀφήσουνε τὰ θεριὰ καί τὰ ὄρνια!

Καί ξανασκύβει ἤρεμος γιὰ νὰ συνεχίσῃ: νὰ τοῦ κόψῃ τὰ χορτόσχοινα...

Ὅμως, μιὰ ξαφνικὴ γροθιά τοῦ Ἑλληνα στὸ πρόσωπο, τὸν κάνει νὰ σωριαστῇ βαρῶς κάτω. Ἐνῶ ταυτόχρονα ὁ Ζαντόβ τοῦ φωνάζει μὲ ἄγριο θυμὸ:

— Σταμάτα, λοιπόν!... Ἄν ἐσύ θέλῃς νὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ φάω τὸ δικό μου! Κατάλαβες;

Ὁ Ταρζάν δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο μ' ἓνα ἀπότομο πῆδημα ξαναβρίσκεται ὀρθός. Καί τινάζοντας τὸ ἀσπάλειο μπράτσο του,

τοῦ ἀνταποδίνει στὸ δεκαπλάσιο τῆ γροθιά του.

Ὁ Ζαντόβ, πού δέχεται τὸ τρομακτικὸ κτύπημα καταμεσίς τοῦ προσώπου του, τινάζεται ἄρκετὰ θήματα πρὸς τὰ πίσω σὰ νὰ τρέχῃ ἀνάποδα ὡσπου βροντοκτυπιέται κάτω ἀνάσκελα!

Ὁ Κακαράκ τραβάει τὴν Τοίχλ πρὸς κάποιον πεσομένο, ἀπὸ κεουραυνὸ, κορμὰ δέντρου:

— Ἐλα νὰ κάσουμε ἐδῶ, Ἐφτάζυμη. Θὰ σπάσουμε πλάξ, μετὰ συγκωρήσεως!

Καί προσθέτει ἀπειλητικά:

— Μόνο μὴν ἐνθουσιαστῆς καί μου «καθίσης» καμμιά στράκα, καθότι ἀναιρῶ πάραυτα τὴν «ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου». Καί τότε θὰ σ' ἀφήσω νά... γεροντοκοριάσῃς! Ἄντιλαβοῦ;

Ὅμως, παρὰ τὴ φοβερὴ γροθιά καί τὸ βροντοκτύπημα κάτω, ὁ Ζαντόβ δὲν κάνει τίς αἰσθήσεις του...

Πιετιέται ἄμέσως ὀρθός. Μὲ μερικά γρήγορα πηδήματα φθάνει πάλι κοντὰ στὸν Ταρζάν, μουγγρίζοντας σὰν λαθωμένο λιοντάρι:

— Θὰ κάνῃς αὐτὸ πού σου λέω ἐγώ. Ἄλλοιῶς θὰ πεθάνῃς!

Κι' ἀμέσως τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι. Ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ ἀρχίζει νὰ τοῦ δίνῃ γρήγορες κι' ἀτέλειωτες γροθιές στὸ πρόσωπο.

Ὁ Κακαράκ παρακολουθώντας μ' ἐνδιαφέρον τίς ἐπαναληπτικὲς γροθιές πού δέχεται ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἐξηγεῖ σοβαρῶς στὴν καθισμένη πλάι του Τοίχλ:

— Βλέπεις, Χοντρή: Αὐτὸ λέγεται... «πολυβολικὸ» μπερντάχι!

Ὁ Ταρζάν κάνει ν' ἀντιδράσῃ στὸν ἐπιθετικὸ σίφουνα τοῦ ἀντιπάλου του. Μὰ δὲν προφθαίνει: Στὸ μεταξὺ τὰ μάτια του θαμπώνουν. Τὰ ρουθούνια του ἀνοίγουν. Τὰ κεφάλι του βουίζει... Μιὰ δυνατὴ ζάλῃ κάνει τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν. Σίγουρα ἂν ὁ φοβερὸς Ἑλληνας δὲν τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὰ μαλλιά, θὰ σωριαζόταν κάτω...

Ὁ Σουβλερομύτης ψιθυρίζει τώρα θαυμαστικά στὴ Χοντρή:

— Ἐεεε; Σπουδαία δέρνει ὁ Λεγάμενος! Ἐχει πάρει τὰ... κόλπα μου!

Μὰ ὁ Ζαντόβ ἔχει κυριολεκτικὰ μανιάσει. Συνεχίζει νὰ χτυπᾷ τὸν μισοαναίσθητο πιά Ταρζάν, ὄλο καί μὲ μεγαλύτερη δύναμη!

— Καλὲ θὰ τὸν κοτώσῃ διὰ θανάτου!.. κάνει ἀνήσυχη τὴν Τοίχλ.

Ὁ Κακαράκ πᾶ ἐνεύεται:

— Καί τί φοβᾶσθ' ἔρε Ἐφτάζυμη; Μὴ μείνῃ ἡ Ζούγκλα ἐξέμνητη; Ἄναλαμβάνω τοῦ λόγου μου, τὰ συγκωρήσεως!

Κι' ἀλήθεια: Μ' τέτοια μανία καί λύσσα

Κάθε Τρίτη

- Μία αὐτοτελὴς περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωηρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

πού ο Ζαντόβ κτυπάει τόν Ταρζάν, σίγουρα θα τόν σκοτώσω... Ούτε ο διάβολος δεν θα μπορούσε τώρα να τόν σώσει από τὰ χέρια του!

Μά νά: Τήν τελευταία στιγμή δυνατός πυροβολισμός ἀντηχεί. Κι' ἀμέσως μετά ἔνα τρομακτικό οὐρλιαχτό σκίζει τόν ἀέρα!

Οἱ τρεῖς πυροβολισμοί

ΚΑΙ νά τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, μέ τήν καραμπίνα εἶχε κάνει πάλι τὸ θαῦμα του. Κρυμμένος κάπου ἔκει κοντά, καί βλέποντας τόν Ζαντόβ

νά ἐτοιμάζεται ν' ἀποτελειώσῃ τόν Ταρζάν σκοπεύει μέ μεγάλη προσοχή καί πυροβολεῖ.

Τὸ πυρωμένο βλήμα τοῦ ὄπλου του σφυρίζοντας στὸν ἀέρα, φθάνει καί κτυπάει στὸ δεξι μπράτσο τοῦ Ἑλληνα. Χωρὶς νὰ πειράξῃ τὸ κόκκαλο...

Ὁ Ζαντόβ πού βλέπει τὸ αἷμα του νὰ ξεπηδά ἀπὸ τήν πληγή, παρατάει τὰ μαλλιά τοῦ Ταρζάν. Παύει νὰ τόν κτυπά. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται ἀμέσως κάτω σάν ἄδειο σακκί.

Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ πυροβολισμὸς τῆς καραμπίνας πού ἀντίκρουσε πολὺ κοντὰ στὸν πεσμένο κάτω κι' ἀναίσθητο Μπακούρ, τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἀπότομα.

Ἔτσι, νοιώθοντας τὸ ἀπέραντο κορμί του δεμένο, θγάζει ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ ὄργῆς. Ταυτόχρονα ταυεῖ τὰ χέρια, τὰ πόδια καί τὸ λαιμὸ του:

— Κράκ... κράκ... κράκ...

Καί τὰ τριπλά χοντρά χορτόσοινα σπάζουν ἀμέσως σάν ἀδύναμες κλωτσές.

Μὲ τὸ πρῶτο ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἶναι κοντὰ του οἱ δυὸ ἄνδρες: Ὁ Ζαντόβ πού σφίγγει τὸ λαθωμένο μπράτσο του γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα. Καί ὁ πεσμένος κάτω Ταρζάν πού, ἀνήμπορος καθὼς εἶναι, προσπαθεῖ μάταια νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ σπαράξῃ τὸν ἄσπονδο φίλο του.

Ὁ Μπακούρ, μέ δυὸ τρία γρήγορα πηδήματα βρίσκεται κοντὰ τους. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τόν Ταρζάν. Μὲ τὸ δεξι τόν Ζαντόβ. Τοὺς σηκώνει ψηλά ἐνῶ ἐκεῖνοι σπαρταρᾶνε καί σφαδάζουν κρεμασμένοι.

Ἀμέσως, ἀνοίγοντας καί ξανακλείνοντας τώρα τὰ χέρια του ἀρχίζει νὰ κτυπά μέ ὀρμη καί δύναμι τὰ κεφάλια τους. Νὰ τὰ τσουγγρίζῃ σάν λαμπριάτικα αὐγά!

Ἄλλοίμονο!... Τὰ πρόσωπά τους ματώνουν. Τὰ κρανία τους τρίζουν! Λίγα ἀκόμα τέτοια χτυπήματα νὰ δεχθῶν καί θ' ἀπομείνουν νεκροὶ στὰ βάρβαρα χέρια τοῦ μανιασμένου κτηνανθρώπου.

Μά ὄχι: Ξαφνικά, καί πρὶν ὁ Μπακούρ τοὺς δώσῃ τὸ στερνὸ μοιραῖο κτύπημα, δεῦτερος δυνατός πυροβολισμὸς ἀντηχεί.

Τὸ βλήμα τῆς καραμπίνας τοῦ ἀθέατου κι' ἄγνωστου «Σωτήρα» κτυπάει τώρα τόν μαῦρο γίγαντα χαμπλά στὸ πόδι. Τὸν κάνει νὰ παρατήσῃ ἀμέσως τὰ δυὸ ἐτοιμοθάνατα θύματά του. Νὰ σωριαστῆ κάτω σφαδάζοντας καί οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ὁ Κακαράκ καί ἡ Τσιχλ πού, καθισμένοι παράμερα στὸν πεσμένο καρμὸ τοῦ δέντρου, παρακολουθοῦν τὰ συμβαίνοντα διασκεδάζοντας, ἀρχίζουν ν' ἀνψουχοῦν τώρα:

— Θές νὰ μᾶς μπουμπουνίσῃ κι' ἐμᾶς καμμιά «σοβουρηχτή»; μωρμουρίζει ὁ Σου βλερομύτης.

— Ἐλα καλέ, καμμένε! Καί τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ σ' ἐσένα μιὰ τόση δὰ σφαιρούλα;

— Κακό, δὲν λές τίποτα!, τῆς ἀποκρίνεται. Θὰ πάθω μεγάλη συμφορὰ!

— Δηλαδή;

Καί ὁ φαλακρὸς Τριτρίχης τῆς ἐξηγεῖ:

— Νά: Ἄν τύχῃ καί μέ βρῆ στὸ κεφάλι, μπορεῖ...

— Τί καλέ;

— Μπορεῖ νὰ μοῦ χαλάσῃ τὴ...χωρίστρα!

Ἄλλὰ τ' ἀστεία τῶν δυὸ Παιδιῶν δὲν ἔχουν θεοὶ σὲ τέτοιες τραγικὲς στιγμές.

Ὁ Ταρζάν καί ὁ Ζαντόβ, ἐλεύθεροι τώρα ἀπὸ τὰ θανατερὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ Κτηνανθρώπου, δὲν ἀργοῦν νὰ συνέλθουν.

Καί νά: Ὁ Ἑλληνας, τὴν πρώτη ἐνέργεια πού κάνει εἶναι νὰ σηκώσῃ μιὰ μεγάλη καί βαρεῖα πέτρα, νὰ τσακίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Μπακούρ, πού σφαδάζει κάτω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς πληγῆς τοῦ ποδαριοῦ του.

Μά ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας προφθαίνει κι' ἀρπάζει τὸ χέρι του. Τὸν συγκρατεῖ:

— Πάλι τὰ ἴδια; τὸν ρωτᾷ ἀγανακτισμένος. Πάλι θέλεις νὰ χτυπήσῃς ἕναν ἀνήμπορο ἄνθρωπο; Ἐναν πού δὲν μπορεῖ νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτό του;

Ἐξω φρενῶν ὁ Ζαντόβ γυρίζει τώρα τὴν πέτρα πρὸς τόν Ταρζάν:

— Πρέπει λοιπὸν νὰ στὸ σπάσω τὸ κεφάλι γιὰ νὰ θάλῃς μυαλό; τοῦ κάνει ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του. Ἄν με ἄφνης, πρὶν λίγο, νὰ τόν σκοτώσω, δὲν θὰ τραβῶσαμε αὐτὰ πού τραβήξαμε! Τέτοια ἀνθρωπόμορφα κτήνη δὲν θέλουν λύπησι!

Καί ζυγίζοντας τὴν πέτρα, βάζει ὅλη τὴ

δύναμι για να την κτυπήσει στο κεφάλι του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

— Πέθανε, λοιπόν!, μουγγρίζει με άγριο μίσος.

Μά να: Την ίδια στιγμή τρίτος πυροβολισμός караμπίνιας άντηχεί:

‘Ο Κτηνάνθρωπος έξιλεώνεται

ΤΟ ΒΛΗΜΑ, αυτή τη φορά, κτυπάει με την αφάνταστη δύναμη κι' όρμη του πάνω στη φονική πέτρα. Κι' αυτή, ξεφεύγοντας από το χέρι του Ζαντόβ, πέφτει βαρεία πάνω στο κεφάλι του πληγωμένου βαρεία Μπαχούρ.

Δέν του κάνει βέβαια κανένα κακό, μά τόν εξαγριώνει

ακόμα περισσότερο από όσο είναι!

Και, ξεχνώντας τους πόνους του άχρηστευμένου ποδαριού του, κάνει να ξαναρπάξει στα φοβερά χέρια του τους δυο μιστούς άνδρες.

"Όμως, τυφλός καθώς είναι, λαθεύει στο άπλωμα τών χειρών του. Δέν καταφέρνει να τους πιάσει με την πρώτη. "Ετσι εκείνοι προφθαίνου να του ξεφύγουν τρέχοντας.

‘Ο μανιασμένος μαύρος κτηνάνθρωπος, άνίκανος από το κτυπημένο πόδι του να

σπκωθῆ, τούς κυνηγάει μπουσουλώντας. Καί με μεγάλη ταχύτητα μάλιστα...

Με την άκοή, την όσφρησι και την άφη του άκόμα, καταφέρνει ν' άκολουθῆ την κατεύθυνσι πού ό Ταρζάν κι' ό Ζαντόβ άκολουθούν, μανιασμένοι τώρα μπροστά στον κοινό κίνδυνο θανάτου πού τούς άπειλεί.

Ευτυχώς, πού λίγο — λίγο — αν και βρίσκονται σε κακά χάλια κι' αυτοί — καταφέρνουν να κερδίζουν άπόστασι από τόν «Μαύρο Χάρο» πού τούς κυνηγάει μπουσουλώντας. Παρ' όλη την ταχύτητα πού αναπτύσσει κι' αυτός, είναι βέβαιοι πως γρήγορα θα του ξεφύγουν. Γρήγορα θα πάψη να τούς μυρίζεται και να τούς άκούη. Καί τέλος θα χάσει τ' άχνη τους.

"Όμως όχι. 'Η κακία τους τύχη άλλη φοβερή περιπέτεια τούς έτοιμάζει...

Και να: Ξαφνικά άγρια μουγγρητά θηριών άντηκούν μπροστά τους. Καί πριν οι δυο άνδρες προλάβουν να λοξοδρομήσουν δυο γιγαντώσμες μαύρες άρκούδες —μιά άρσενικιά και μία θηλυκιά — παρουσιάζονται. 'Απλώνουν τ' άτριχωτά χέρια τους. 'Αρπάζουν και σφιγγουν στή φρικτή άγκαλιά τους: ή μία τόν Ταρζάν, ή άλλη τόν Ζαντόβ. Παίρνουν στροφή άμέσως. Κάνουν να ξεκινήσουν για τ' ήφωλιά τους ίκανοποιημένες. Με τις σάρκες τους θα χορτάσουν τ' απεινασμένα παιδιά τους.Κι' αν περισσέψουν θα φάνε κι' αυτές.

Οί δυο άνδρες σπαράζουν στα χέρια τών

Οί δυο άνδρες σπαράζουν στα χέρια τών τρομακτικών θηριών ξεφωνίζοντας με άπόγνωσι. "Όμως ξαφνικά παρουσιάζεται ό τυφλός Κτηνάνθρωπος.

Ἡ επίθεσι τῶν τερμιτῶν εἶναι τρομακτική! Πρὶν περάσουν λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὰ δύο γιγάντια παχύδερμα δὲν ἔχουν ἀπομείνει παρὰ οἱ καλοκαθαρισμένοι καὶ κάτασπροι τῶρα πιά σκελετοὶ τους.

τρομακτικῶν θεριῶν, ξεφωνίζοντας μὲ ἀπόγνωση:

— Βοήθειασααα!... Βοήθειασααα!...

Ὅμως στὸ μεταξὺ, ὁ Κτηνάνθρωπος ἔχει φθάσει μπουσουλώντας κοντὰ τους. Ἄκουει τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ζαντόβ πού σπαράζουν καὶ ξεφωνίζουν.

Καὶ τότε, ἐνῶ μιὰ παράξενη ἀλλαγὴ γίνεται μέσα του, κάνει κάτι ἀπίστευτο:

Στηρίζοντας τὶς τεράστιες παλάμες του στὸ ἔδαφος, κάνει μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια: πετιέται ὀρθός, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ κτυπημένου ποδαριοῦ του.

Ταυτόχρονα καὶ ψάχνοντας μὲ ἀπλωμένα τὰ δύο του χέρια ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαίμω τὴ μιὰ ἀρκούδα. Τὴ σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι γιὰ νὰ τὴν πνίξη.

Ὅμως τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνη. Ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀρκούδα — ἡ ἀρσενική — παρατώντας τὸν Ταρζάν πού ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξη.

Τὸ θηριὸ πού κρατᾷ τὸν Ζαντόβ — ἡ θηλυκὴ ἀρκούδα — ἀντιμετωπίζει τὴν επίθεσι τοῦ μαύρου κτηνανθρώπου μονάχα μὲ τὰ δόντια της. Μὲ ἀνοικτὰ τὰ φοβερά της σαγόνια πασχίζει νὰ τὸν δαγκώσῃ, καθὼς νοιώθει νὰ πνίγεται. Ἐν παραταίς τὸ θῦμα γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια της. Σὰν «μάννα» πού εἶναι θέλει νὰ πάη, ὅπωςδήποτε τροφὴ στὰ πεινασμένα παιδιὰ της.

Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ τραγικὸ λάθος της πού τῆς στοιχίζει τὴ ζωὴ.

Ὁ Μπαχοῦρ νοιώθοντας τὰ βρωμερὰ κνῶτα της στὸ πρόσωπό του, καταλαβαίνει πῶς ἡ ἀρκούδα πού μάταια ἀγωνίζεται νὰ πνί-

ξη, ἔχει ἀνοικτὰ τὰ σαγόνια της. Καὶ παρατώντας, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ λαίμω της, τὴν ἀρπάζει ἀπ' αὐτὰ. Τραβάει τὰ σαγόνια τοῦ θηριοῦ σὰ νὰ θέλῃ νὰ τ' ἀνοίξῃ ἀκόμα περισσότερο. Ὁσοῦ ἓνα ἀνατριχιαστικὸ κρᾶκ ἀκούγεται. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς ἀρκούδας σπάζει στὸ ἐπάνω μέρος της. Καὶ τὸ θηριὸ θρίσκει ἀκαριαίω θάνατο. Σωριάζεται κάτω βαρῦ.

Στὸ μεταξὺ ἡ ἄλλη ἀρκούδα — ἡ ἀρσενική — ἔχει κατασπίσει καὶ καταματώσει τὸ κορμὶ τοῦ Μπαχοῦρ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια της.

Ὁ Ταρζάν, ἀνήμπορος ν' ἀντιδράσῃ — γιὰτί ὅπως καὶ ὁ Ζαντόβ, μόλις καταφέρνει νὰ στέκη στὰ πόδια του — παρακολληθεὶ χαμένα τὸ κακὸ πού γίνεται.

Ἐλεύθερος τώρα ὁ Ἕλληνας μετὰ τὸν θάνατο τῆς ἀρκούδας πού τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της, τραβάει τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, πού πρὶν λίγο ζητοῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ:

— Πᾶμε, Ταρζάν!, τοῦ κάνει διαστικός. Πᾶμε νὰ φύγουμε...

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως διαπιστώνει πῶς ὁ σύντροφός του δὲν ἔχει πιά δυνάμεις νὰ περπατήσῃ. Ἐτσι, σκύβοντας, τὸν φορτῶνεται στὸν ὦμο του. Ξεκινᾷ ἀμέσως, ὅσο μπορεῖ πιο γρήγορα. Θέλει νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρκούδα πού γρήγορα θὰ ζητοῦσε νὰ τὸν ζαναρπάξῃ....

Μὰ ὄχι. Ὁ Μπαχοῦρ δὲν θάφηνε ποτὲ νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο. Καὶ νά:

‘Ο μυστηριώδης (“Αγνωστος”) εμφανίζεται!

ΜΟΛΙΣ ξεμπερδεψε με τη μιά άρκουδα, και έξακολουθώντας να ουρλιάζει απ' τούς πόνους του ποδαριού του, άρπάζει στ' άτσαλένια του μπράτσα την άλλη. Προσπαθεί να θάλει και τώρα τις παλάμες του μέσα στο στόμα της. Νά της τραβήξει τὰ σαγόνια. Νά τη σκοτώσει, σπάζοντας και

αυτηνής τη σπονδυλική στήλη.

Μά το θεριό αυτό — σαν άρσενικό που είναι — έχει άφάνταστα μεγαλύτερη δύναμη από τὸ άλλο — τὸ θηλυκό — που κατάφερε νὰ έξοντώσει. Και παλεύοντας μ' αυτό, δὲν άργεί νὰ βρεθῆ σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἡ άρκουδα, όρθή, καθώς παλεύει μαζί του, άγκαλιάζει σὲ μιά στιγμή τὸ λαιμό του με τὰ νυχάτα δάχτυλα τῶν μπροστινῶν ποδαριῶν της. Τὸν σφίγγει με λύσσα και μανία!...

Τὰ μάτια τοῦ Κτηνάνθρωπου ξεπετιοῦνται από τις κόγχες τους. Τὸ στόμα του άνοίγει. Ἡ γλώσσα του τινάζετ' έξω. Ἐνῶ βραχνός πνιγμένος ρόγχος ξεφεύγει από τὸ σφιγμένο του λαρύγγι.

— Χρρρρρ. Χρρρρρρρρ.

Λίγο άκόμα και μαζί με τὸν ρόγχο θά βγῆ και ἡ ψυχή του!

Ἡ στιγμή είναι άφάνταστα τραγική!...

Ἡ Κακαράκ γνωματεύει στὴν Τσίχλ που κάθεται πλαί του στὸν πεσμένο κορμό τοῦ δέντρου:

— Ἐφτάζυμ...

— Τί;

— Ξέρεις τίποτα;

— Λέγε, καλέ, και μ' έσκασες!

— Ἐγὼ λέω πὼς ὁ Μπαχουράκος:... ζωῆ σὲ λόγου μας!

Ἡ Χοντρή συμφωνεῖ:

— Θεός σχωρέστονε!

Μά τὸν εὐθυμο διάλογό τους έρχεται πάλι νὰ διακόψει ένας δυνατός πυροβολισμός.

Τὸ βλήμα, σφουρίζοντας στὸν άέρα σαν φτερωτό φαρμακερό φιδι, φθάνει και σφηνώνεται στο κεφάλι τῆς άρκουδας. Ἄκριβως τὴ στιγμή που ὁ μαῦρος γίγαντας ἦταν έτοιμος ν' άφήσει τὴ στερνή πνοή του...

Ἡ Σουβλερομύτης χειροκροτεῖ σὰ νὰ παρακολουθεῖ ποδόσφαιρο:

— Μπράβοο! Μπράβο «Καραμπινιέρο» μουουου!

Ἄμέσως όμως συνέρχεται από τὸν πρῶτον ένθουσιασμό του. Και φωνάζει στὸν άθεάτο κι' άγνωστον άνθρωπο με τὴν καραμπίνα:

— Ἐ, εσύουου!... Σαν πολὺ άνακατώνεσαι στὰ οικογενειακά μας! Γιατί σκότώσες τό..... άρκουδάκι; Ἄφου ἤμαν έτοιμος έγὼ νὰ τό.... γδάρω ζωντανό!

Κι' άμέσως, για τὸ φόβο μὴ φάει κι' αὐτὸς καμμιά σφαίρα από τὸν άγνωστο («Σωτήρα»), τὸ θάζει πανικόβλητος στὰ πόδια. Τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι που είχε ακολουθήσει ὁ Ζαντόβ φορτωμένος τὸν άνημπορο Ταρζάν. Ἡ Χοντρή ακολουθεῖ τρέχοντας κωμικά για νὰ τὸν φθάσει:

— Καλέ στάσου καλέ, Τζιτζιφιόγκο μου! Μὴ με παρατῆς μονάχι στὰ χέρια τοῦ «Καραμπινιέρου». Ἄν με άρπάξει στις χερουκλες του δὲν τὴ γλυτώνω, ἡ καφερή: θά με άζηπήσει εις... γάμον!

Και καταλήγει στο άπαραίτητο ρεφραίν της:

— Μπαρδὸν για τὴν... πρόβλεψις!

Μονάχος τώρα ὁ Μπαχούρ, που με άπεγνωσμένες προσπάθειες κατάφερε νὰ στέκη τόση ώρα όρθός και νὰ στηρίζεται στο κτυπημένο του ποδάρι, σωριάζεται τώρα άνήμπορος κάτω. Ἄνάμεσα στὰ πτώματα τῶν δυο μαῦρων θεριῶν.

Συνεχίζει νὰ βογγάει σπαρακτικά από τούς πόνους. Και κάθε τόσο νὰ ξεφωνίζει με άπόγνωσι άποζητώντας τὴ βοήθεια τῆς άγαπημένης του κοπέλλας:

— Ζάμπαα!... Ζάμπααα!

Και νὰ: Ξαφνικά θεραιά θήματα άκούγονται νὰ πλησιάζουν.....

Ἡ μυστηριώδης “Αγνωστος με τὴν καραμπίνα, παρουσιάζεται, πίσω από κάτι πυκνούς μεγάλους θάμνους. φθάνει γρήγορα κοντὰ στὸν θεραιά τραυματισμένο από τὰ θεραιά κι' έτοιμοθάνατο Μπαχούρ.

Μά ποιός νὰ τὸν δῆ; Ἡ Κτηνάνθρωπος είναι τυφλός. Κι' έμεις, που γράφουμε αὐτὴ τὴν περιπέτεια, δὲν θρισκόμαστε τότε

Ἡ Ζαντόβ μουγγρίζει άγρια:

— Σταμάτα λοιπόν!... Ἄν εσύ θέλεις νὰ φῆς τὸ κεφάλι σου, έγὼ δὲν έχω καμμιά όρεξι νὰ φάω τὸ δικό μου!

έκει για να τον δούμε και να σάς τον περιγράψουμε....

“Ετσι, ήσυχος τώρα ο παράξενος «Σωτήρας» που ένεργει πάντοτε κρυμμένος, φροντίζοντας να μη φανερωθεί ποτέ σε κανέναν, παρατάει κάτω την καραμπίνα του. Γονατίζει πλάι στον Μπαχούρ. Περιποιείται τις πληγές του. Τοῦ κάνει με θότανα που μαζεύει από γύρω, ένα σωρό πρωτόγονα, μα θαυματοουργά, γιατροσόφια....

«Θα κλάψουνε πολλές Μανάδες!»

ΟΜΩΣ ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸν κτηνάνθρωπο με τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο... Πρέπει νὰ τρέξουμε κι ἐμεῖς πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἥρωές μας καὶ τὰ παιδιὰ πού τοὺς ἀκολουθοῦν. Γιὰ νὰ δούμε τι ἀπέγιναν. Καὶ τι καινούργιες τραγικὲς περιπέτειες πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσουν...

Καὶ νά: Ὁ Ταρζάν δὲν ἄργει νὰ συνέλθῃ πάνω στὴ ράχι τοῦ Ζαντόθ πού τὸν κουβαλάει. Καὶ κάνοντας μιὰ ἀπότομη κίνηση, πηδάει κάτω ἀπ' αὐτήν. Ὁ Ἕλληνας σταματᾷ ξαφνιασμένος. Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες, ἀκίνητοι τώρα καὶ ἀντίκρου ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, κυττάζονται στὰ μάτια.

Ὁ Κακαράκ ψιθυρίζει στὴν Τσίχλ:
— Θές, ἀδερφοῦλα μου, νὰ ξαναπιαστοῦνε στὰ χέρια οἱ μάγκες;!
— Καλὲ κουνήσου ἀπ' τὴ θέσι σου!, τοῦ κάνει ἡ Χοντρή. Ἐγὼ ἀγαπᾶω τὸ ἴδιο ἀμφότερους καὶ τοὺς δυὸ. Ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς κι' ἂν με ἀζητήσῃ εἰς γάμον δὲν θὰ πῶ «ὄχι»!

Μὰ νά: Πρῶτος ὁ Ταρζάν — κυττάζοντας τὸν Ἕλληνα στὰ μάτια τὸν ρωτᾷ:
— Πέσ' μου, Ζαντόθ: Ἐοῦ, πρὶν λίγο, ζητοῦσες νὰ με σκοτώσῃς! Γιατὶ μόλις βρέθηκα σὲ κίνδυνο δὲν λογάρισες τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ με σώσῃς; Γιατὶ με φορτώθηκες γιὰ.....

Ὁ Ἕλληνας τὸν διακόπτει με μιὰ ἀπλὴ ἐρώτησι:
— Πέσ' μου Ταρζάν: Τὸ ἴδιο κι' εὐὸ δὲν θάκανες γιὰ μένα ἂν θρικόμουν στὴ θέσι σου;

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο ἀναρωτιέται ψιθυριστά:
— Μὰ τότε γιατί τσακνόμεσαστε; Γιατὶ συ-

χνά ὁ ἕνας μας ζητᾷ νὰ σπαράξῃ τὸν ἄλλον;

Ὁ Σουβλερομύτης πού βρίσκεται, μαζὶ με τὴν Τσίχλ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀναστενάζει μωρμουρίζοντας σά ν' ἀπαντᾷ στὸν Ταρζάν:

— Ἄς ὄψεται ἡ.... «Λεγάμενη», ἀδελφέ μου!

Ἡ Χοντρή χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ «μενεξεδένια» τῆς βλέφαρα. Ψιθυρίζει ἱκανοποιημένη:

— Ἐμὲ θὰ ἐννοῆς, ἀσφαλῶς! Ἔτσι, Τζιτζιφιόγκο μου;

Ὁ Κακαράκ τῆς ἀποκρίνεται σὲ ἄπαιστη κακαράκιχη:

— Ρα—μὰ—τρο στὰ κια—τζά—μπα σου, ρά—μπα—κου—ντρο—χο!

Κι' ἐνῶ ἡ Τσίχλ σηκώνει τὴν παχουλὴ χερούκλα τῆς γιὰ τὴν ἀπαραίτητη στράκα, ὁ Σουβλερομύτης τὸ θάζει στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας τρομοκρατημένος:

— Α—θει—ή—βο!... εἰ—νεῦ—δυ—κιν ὁ κοσσοβέρ μουσουου!...

Ἡ Χοντρή τὸν κυνηγᾷ. Ἔτσι κι' οἱ δυὸ μαζί ἀκολουθοῦν τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ζαντόθ πού σὸ μεταξὺ ἔχουν ξεκινήσει. Ἐχουν πάρει τὸ μονοπάτι πρὸς τὴ δύσι. Βιάζονται νὰ φθάσουν στὴ σπηλιὰ ὅπου βρίσκεται μόνη ἡ ἀγαπημένη τους Ζάμπα. Προχωροῦν κουβεντιάζοντας ἀγαπημένοι τώρα σὰν ἀδέλφια.

Μὰ νά: Ἡ ἡσυχία τους αὐτὴ δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ διαρκέσῃ πολὺ...

Ξαφνικὰ, γρήγορο ποδοβολητὸ καὶ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ καννιβαλων ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Ἐρχονται ἀπὸ τὴ δύσι με κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή.

Οἱ δυὸ ἄνδρες καὶ ἡ Τσίχλ σταματοῦν ἀνήσυχοι. Μονάχα ὁ Κακαράκ καταφέρνει νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Προσπαθεῖ, μάλιστα, νὰ τοὺς δώσῃ καὶ κουράγιο:
— Μὴ φοβοῦ!, μωρμουρίζει ἀγέρωχα. Ἀνθρωποφαγάκια θᾶναι τὰ φουκαριάρικα. Πρέπει τὸ λοιπὸν νὰ φύγω. Καθότι ἂν μείνω ἐδῶ θά... κλάψουνε πολλὲς ἀπ' τὶς μανάδες τους!...

Καὶ γυρίζοντας μπρὸς — πίσω, τὸ θάζει πανικόβλητος στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῆ...

Ἡ Χοντρή τὸν ἀκολουθεῖ ξεφωνίζοντας τρομαγμένη:

— Καλὲ κι' ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω, Τζιτζιφιόγκο μου. Ἄν μείνω ἐδῶ θὰ σκοτωθῶ σὺναμεταξὺ τους ποιὸς νὰ με... πρωτοπάρη!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κι' ἐνῶ οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν καννιβαλων ἀκούγονται ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ, ὁ Ζαντόθ λέει στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Πρέπει νὰ ταμπουρωθῶμε κάπου, Ταρζάν. Νὰ τοὺς χτυπήσουμε. Ἄλλοιῶς θὰ πέ-

«σουμε στα χέρια τους. Κι' αλλοίμονό μας τότε!....

Ο Ταρζάν, σάν πιό λογικός και ψυχραιμος πάντα, δέν συμφωνεί μαζί του:

— «Όχι, Ζαντόβ. Καλύτερα νά φύγουμε πρὸς τὴν ἀνατολή. Ὅπως ἔκαναν καὶ τὰ παιδιά. Εἴμαστε πολὺ ταλαιπωρημένοι κι' οἱ δυό. Δέν ἔχουμε πιὰ τίς δυνάμεις πού χρειάζονται γιὰ νά κτυπηθοῦμε μὲ τόσους ἀγριούς καὶ χεροδύναμους ἀντιπάλους.... Ἔλα λοιπὸν μαζί μου. Πάμε πρὶν μᾶς φθάσουνε....

Καὶ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νά τρέχη πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχαν ἀκολουθήσει, πρὶν λίγο, ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ.

Ὁ Ζαντόβ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος κι' ἀναποφάσιτος. Σάν Ἕλληνας πού εἶναι δέν μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὴν ὑποχώρησι μπροστὰ στὸν ἐχθρό... Ὅμως σκέπτεται πὼς δέν πρέπει ν' ἀφήσῃ τὸν Ταρζάν μονάχο. Βρίσκειτι σὲ πολὺ κακὰ κάλλια. Καὶ οἱ κίνδυνοι μέσα στὴ Ζούγκλα εἶναι μεγάλοι....

Ἔτσι, κι' ἐνῶ τὰ ποδοβολητὰ καὶ οἱ ἀλαγαμοὶ τῶν ἀνθρωποφάγων ἔχουν φθάσει κοντὰ του, τὸ βάζει κι' αὐτὸς στὰ πόδια. Τρέχει νά προστατέψῃ — ἂν χρειασθῆ — τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ τὰ δυὸ παιδιά....

Σὲ λίγο σμίγουν πάλι ὅλοι τρέχοντας νά ξεφύγουν ἀπὸ τὸ μπουλούκι τῶν μαύρων καννίβαλων πού τοὺς ἔχουν ἀντιληφθῆ καὶ τοὺς κυνηγᾶνε....

Μὰ νά: Ξαφνικὰ κάτι ἀφάνταστα τρομακτικὸ ἀντικρῦζουν μπροστὰ τοὺς:

Ἐπίθεσι μικροσκοπικῶν θηρίων!

ΕἶΝΑΙ ἓνα ἀτέλειωτο κοπάδι ἀπὸ δισεκατομμύρια σαρκοφάγους τερμίτες (*). Τρέχουν κυνηγώντας ἓνα ζευγάρι γιγαντώσων ἐλεφάντων. Ἐνὸς ἀρσενικοῦ κι' ἓνός θηλυκοῦ.

Ὅπου γρήγορα τοὺς φθάνουν. Σκαρφαλώνουν πάνω στὰ τεράστια κορμιά

τους. Τὸ ἀθάσταχο θάρος τους ἀναγκάζει τοὺς ἐλέφαντες νά γονατίσουν.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὰ δυὸ γιγάντια παχύδερμα δέν ἔχουν ἀπομείνει παρὰ οἱ καλοκαθαρισμένοι καὶ κάτασπροι σκελετοὶ τους.

(*) Μεγάλα καφεκόκκινα μυρμηγκία πού σπέρνουν τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ ἀπ' ὅπου περάσουν.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ, ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ, πού κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κορμούς δέντρων παρακολούθησαν τὴν τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, ἔχουν ἀλλάξει τίλια κατεύθυνσι. Ξεφεύγουν πρὸς τὰ δεξιὰ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ θανατερὴ συνάντησί τους μὲ τοὺς φοβεροὺς ἀδηφάγους τερμίτες. Ἐνῶ τὸ μπουλούκι τῶν ἀνθρωποφάγων, πού τοὺς κυνηγᾶει, ἀκούγεται νά πλησιάζη....

Ὁ Κακαράκ τρίβει χαρούμενος τὰ χέρια του:

— Θὰ σπάσουμε κι' ἄλλη πλάξ μὲ τοὺς τερμιταράδες! Οὔτε ρουθοῦνι δέν θ' ἀφήσουνε ἀπὸ τὰ καννιβαλάκια πού ἔρχονται!

Ὅμως οἱ ἀνθρωποφάγοι ξέρουν ἓναν ἔξυπνο τρόπο νά μὴ πάθουν κακὸ ἀπὸ τοὺς τερμίτες: Μόλις ἀντιλαμβάνονται τὸ ἀμέτρητο κοπάδι τους, διαλέγουν ἓνα γιγάντιο αἰωνόβιο δέντρο. Οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς — μαζί μὲ κάποιον πού ἔχει φορτωθῆ μιά δεμένη γυναίκα στὴ ράχι του, σκαρφαλώνουν σβέλτοι στὰ κλαδιά. Μερικοὶ πού μένουν κάτω μαζεῦνον γρήγορα ξερὰ κλαδιά καὶ φρύγανα. Τὰ τοποθετοῦν, γύρω — γύρω, ἀπὸ τὸν κοντρὸ κορμὸ τοῦ δέντρου. Σὲ ἀπόστασι δυὸ μέτρων ἀπ' αὐτόν. Καὶ τ' ἀνάβουν.... ὕστερα σκαρφαλώνουν κι' ἐκεῖνοι ἐπάνω.

Μιά κυκλικὴ τῶρα φωτιά προστατεύει τὸ δέντρο, χωρὶς ὅμως νά ὑπάρχη κίνδυνος νά μεταδώσῃ καὶ σ' αὐτὸ τίς φλόγες.

Οἱ τρομεροὶ τερμίτες, παρ' ὅλο πού εἶχαν καταβροχθίσει τοὺς δυὸ τεράστιους ἐλέφαντες, φαίνεται πὼς ἀντὶ, νά χορτάσουν, τοὺς ἀνοίξε πιὸ πολὺ ἢ ὀρεξί!

Ἔτσι, μόλις ἀντελήφθησαν τὸ μπουλοῦ κι τῶν καννίβαλων, ξεκινᾶνε ὅλοι μαζί πάλι. Χύνονται γιὰ νά σκαρφαλώσουν πάνω στὸ δέντρο πού τοὺς εἶδαν ν' ἀνεβαίνουν. Γιὰ ν' ἀφήσουν, σὲ λίγο, ἐκεῖ στὰ κλαδιά: γυμνοὺς ἀπὸ σάρκες τοὺς σκελετοὺς τῶν ἀνθρωποφάγων!

Ὅμως ὄχι!... Γιατί, μόλις φθάνουν μπροστὰ στὶς φλόγες τῆς κυκλικῆς φωτιᾶς πού προστατεύει τὸ γιγάντιο δέντρο, οἱ τερμίτες σταματᾶνε φοβισμένοι. Καταλαβαίνουν πὼς, ἂν ἀποτολήσουν νά περάσουν τὸ «φράγμα πυρός», δέν θὰ καταφέρουν ἄλλο παρὰ νά καοῦν ζωντανοί.

Καὶ τὰ δισεκατομμύρια τῶν πεινασμένων μικροσκοπικῶν θηρίων παρατᾶνε ἄθικτο τὸ γιγάντιο δέντρο μὲ τοὺς ζωντανούς «μαύρους καρπούς» του. Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι. Χάνονται σαρώνοντας στὸ διάδα τους κάθε θεριὸ κι' ἀγρίμι πού θὰ τύχη μπροστὰ τους.

Οἱ καννίβαλοι ἀρχίζουν νά κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ἀλαλάζοντας πανηγυρικὰ γιὰ τὴ σωτηρία τους. Ἐνῶ ταυτόχρονα κι' ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει δυνατὰ καὶ κατενθουσιασμένος:

Διαβάσετε

- Το εβδομαδιαίο περιοδικό αυτότελών περιπετειών

Μικρός ΗΡΩΣ

- Ἀπόδειξις τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητός του εἶναι ὅτι ἐκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

— Γειά σας, ἀνθρωποφαγία, ἐξυπνα καὶ πονηράκια!

φαίνεται ὅμως πῶς ἡ δεμένη γυναίκα πού σήκωνε στή ράχι του ἕνας — ὁ πιό χεροδύναμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους — καννίβαλους, ἄκουσε, ἀνάμεσα στοὺς ἀλαλαγμοὺς, τὴ φωνὴ τοῦ Σουβλερομύτη. Καὶ ξεφωνίζει ἀμέσως κι' ἐκείνη μὲ τρελλὴ χαρὰ:

— Κακαράαακ! Βοήθεια, Κακαράαακ! Ἐγὼ εἶμαιαίααα!...

Ὅμως ἀλλοίμονο: Ἡ φωνὴ τῆς ἄμοιρης γυναίκας, ὅσο λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ κι' ἂν εἶναι μπερδεύεται. Χάνεται μέσα στοὺς ἀλαλαγμοὺς τῶν ἀνθρωποφάγων πού σὲ μεταξὺ ἔχουν δυναμῶσει.

Ἔτσι, οὔτε ὁ Κακαράκ, οὔτε ἡ Τσίχλ, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρες ἀκοῦνε τίποτα.

Τέλος καὶ γιὰ νὰ μὴ τοὺς προλάβουν οἱ καννίβαλοι τὸ βάζουν πάλι στὰ πόδια. Τρέχουν φροντίζοντας νὰ κρῦβωνται πάντα πίσω ἀπὸ θάμνους καὶ πυκνὰ χαμόκλαδα...

Ὅσπου νά: Ξαφνικὰ ἀντικρύζουν μπροστὰ τοὺς τὸ στενὸ χορταριασμένον ἄνοιγμα μιᾶς κρυφῆς σπηλιάς.

— Ἄς μποῦμε νὰ κρυφτοῦμε ἐδῶ!, λέει στοὺς συντρόφους του ὁ Ταρζάν. Κι' ὅταν προσπεράσουν οἱ ἀνθρωποφάγοι, βγαίνουμε. Καὶ ξαναπαίρνουμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴ σπηλιά μου. Ἡ Ζάμπα θὰ ἔχη βαρεθῆ νὰ μᾶς περιμένῃ ἐκεῖ...

Ἡ Χοντρή ἀναστενάζει:

— Ἄχ, καλέ!... Πῶς ἤθελα νὰ μὲ ἠγάπων κι' ἐμένα ἔτσι!

Καὶ προσθέτει λοζοκυττάζοντας τὸν Κακαράκ:

— Μπαρδόν γιὰ τόν... ὑπαινιγμός!

Ὁ Σουβλερομύτης ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι Τουλούμω μου: Θὰ βρεθῆ καὶ γιὰ σένα κανένας... γορίλλας!

Σὲ λίγο ὅλοι βρίσκονται μέσα στὴν κρυφὴ αὐτὴ σπηλιά πού ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν εἶχαν ξαναδῆ...

Μὰ νά: Ξαφνικὰ κάτι φοβερό κι' ἀναπάντεχο γίνεται:

Στὴν καταπακτὴ τῆς φρίκης!

Ὁ ΚΑΚΑΡΑΚ καὶ ἡ Τσίχλ πού προχωροῦσαν πρῶτοι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκοτεινῆς σπηλιάς, νοιώθουν ξαφνικὰ τὰ πόδια τους στὸ κενό. Κι' ἀφήνοντας ἕνα μακρόσυρτο ἀπεγνωσμένο ξεφωνητό, γκρεμίζονται εἰς σὲ κάποιο βάραθρο!

Ἄνῆσυχος ὁ Ταρζάν πού ἀκοῦει τίς φωνές τους προχωρεῖ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Μὰ πατάει κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο ἄνοιγμα. Ὁ Ζαντόβ πού τὸν εἶχε ἀκολουθήσει ἀπὸ πολὺ κοντά, τὸν ἀρπάζει γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ἔτσι πέφτουν κι' αὐτοὶ στὸ ἴδιο κενό, ὅπως πρὶν λίγο τὰ δύο παιδιὰ...

Καὶ νά: Ἡ τραγικὴ πῴσι τους δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα. Πού τοὺς φάνηκαν ὅμως σὰν αἰῶνες! Ὅσπου νοιώθουν νὰ πέφτουν μὲ ὀρμὴ πάνω σ' ἕνα παχὺ μαλακὸ στρῶμα ἀπὸ ξερὸ γρασιδί τῆς Ζούγκλας:

— Σία κι' ἀράξαμε!, κάνει ὁ Κακαράκ.

Καὶ προσθέτει μὲ ἀπογοῆτευσι στοὺς συντρόφους του:

— Τώρα ζωὴ σὲ λόγου μου κι' ὁ θεὸς ν' ἀναπάσῃ τίς ψυχάρες σας! Ὅποιος ἀπὸ σᾶς καταφέρει νὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ ἐδῶ μέσα, νὰ μοὶ τηλεγραφήσῃ ἀπ' τόν... Ἄλλο Κόσμο!

Μὰ, ὅπως ὁ Σουβλερομύτης, ἔτσι καὶ ἡ Τσίχλ κι' οἱ δύο ἄνδρες, πέφτοντας στὸ παχὺ μαλακὸ στρῶμα τοῦ ξεροῦ γρασιδιοῦ δὲν παθαίνουν κανένα κακό.

Καὶ νά: ὄρθοι τώρα ψάχνουν στὸ βαθὺ σκοτάδι μὲ τὰ χέρια τους προτεταμένα σὰν ὑπνοβάτες.

Ὅσπου πρῶτῃ ἡ Τσίχλ ἀνακαλύπτει στὸ

Μανιασμένος ὁ Ἕλληνας σηκώνει μιὰ μεγάλῃ βαρεῖὰ πέτρα. Ἐτοιμάζεται νὰ τσακίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Κτηθανθρώπου πού σφαδάζει κάτω ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς πληγῆς τοῦ ποδαριοῦ του.

Θάθος τῆς καταπακτῆς ἓνα στενὸ θολωτὸ ἄνοιγμα:

— Καλὲ ἀπ' ἐδῶ περᾶστε!, φωνάζει. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ πέρασμα τοῦ περάσματος διὰ νὰ περάσουμε πέρα!

Ὁ Κακαράκ καὶ πίσω του ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ τὴν ἀκολουθοῦν.....

Κι' οἱ τέσσερες σύντροφοι τώρα προχωροῦν γιὰ λίγο σκυφοὶ μέσα σ' ἓναν στενὸ καὶ σκοτεινὸ διάδρομο... Ὅπου τέλος φθάνουν καὶ βγαίνουν σὲ μία εὐρύχωρη ὑπόγεια θολωτὴ σπηλιά.

Ἀμέτρητες μικροσκοπικὲς πυγολαμπίδες ποὺ πηγαινοέρχονται στὰ πέτρινα τοιχώματα καὶ στὸ θόλο τῆς, φωτίζουν θαμπὰ τὸ μακάβριο ἔσωτερικὸ τῆς.

Γιατὶ γύρω — γύρω στὴ σπηλιά αὐτὴ στέκουν ὀρθοὶ δεκατρεῖς τεράστιοι καὶ ζωντανοὶ ἀνθρώπινοι σκελετοί.

Μπροστὰ στὰ πόδια τους βρίσκονται δεκατρεῖς μεγάλες πῆλινες πιατέλες. Ἄπ' ὅπου βγαίνουν γαλάζιοι μεθυστικοὶ καπνοί.

— Καλὲ τὶ ἀδύνατοι ποὺ εἶναι ὅλοι τους! κάνει παραξενεμένη ἡ Τσίχλ.

Ὁ Κακαράκ τῆς δείχνει τὶς πιατέλες:

— Δὲν βλέπεις: Ἄφου μὲ καπνὸ τοῦς ταίζουμε, τοὺς φουκαράδες, τ' ἤθελες νὰ ταναε: χοντροὶ σὰν κι' ἐμένα;

Μὰ νά: τὴν ἴδια στιγμή οἱ γιγάντιοι σκελετοὶ ἀρχίζουν ν' ἀνοίγουν μετὰ τὴ σειρά τὰ κοκκαλένια σαγόνια τους. Καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ λὲν ἀπὸ μιὰ μονάχα λέξι. Οἱ τέσσερες σύντροφοι παρακολουθοῦν τὸ νόημα αὐτῶν τῶν δέκα τριῶν λέξεων:

— Οἱ... νεκροί... Θεοί... τιμωροῦν... σκληρά... ὅποιον... τολμήσῃ... νὰ... παραβιάσῃ... τό... ἱερό... Ταμποῦ... τους!

Μὰ στ' ἀλήθεια ἄραγε μιλοῦσαν οἱ σκελετοὶ αὐτοί; Ἡ οἱ ἦρμές μας πάθαιναν παραισθήσεις ἀπὸ τοὺς μεθυστικούς καπνοὺς ποὺ ἀνέπνεαν;

Ὅμως ξαφνικὰ ἄγριες φωνὲς καὶ ποδοβολητὰ ἀκούγονται ἀπὸ τὸν στενὸ σκοτεινὸ διάδρομο ποὺ ὄδηγοῦσε στὴν ὑπόγεια σπηλιά.

Κι' ἀλλοίμονο: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους καννιβαλοὺς ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν καὶ ποὺ σίγουρα θὰ τοὺς εἶδαν νὰ μπαίνουν ἐπάνω στὸ στενὸ χορταριασμένον ἄνοιγμα, παροῦσιάζονται ἐξαγριωμένοι!...

Ἄρπάζουν ἀμέσως τοὺς δυὸ ἄνδρες καὶ τὰ δυὸ παιδιά. Χωρὶς κανένας τους νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Οἱ μεθυστικοὶ καπνοὶ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὶς μεγάλες πῆλινες πιατέλες τῶν «Νεκρῶν Θεῶν», εἶχαν φαίνεται ναρκώσει τὰ νεῦρα καὶ τὴ θέλησί τους.

Μονάχα ὁ Κακαράκ, καθὼς ἀπὸ ἓνα ἄλλο ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας σπηλιάς τοὺς ἀνεβάζουν ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Ζούγκλας, τολμάει νὰ τοὺς κἀνὴ μιὰ οὔσασι:

— Ἄν μᾶς πᾶτε γιὰ φάγωμα, παιδιά, τοῦ λόγου μου γουστάρω νὰ μὲ φτειιάξετε στὸ φούρνο μὲ... μανέστρα! Προσφέρομαι δωρεάν!

Ὁ μαῦρος φύλαρχος μὲ τὴ μάσκα

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ζαναγουρίσουμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἀληθινῆς αὐτῆς περιπέτειάς μας:

Ἦταν μεσάνυχτα πιά — ὅπως θυμόμαστε —. Ἐνα ὀλόγιμο χρυσὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν ξάστερο οὐρανὸ τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας.

Στὴν ἄγρια περιοχὴ τῆς φυλῆς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαχραβούν, συνταρακτικὰ γεγονότα διαδραματίζονται:

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς ἔχουν παραταχθῆ, γύρω — γύρω, σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο.

Μπροστὰ τους καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι βρίσκονται δεμένοι πισθάγκωνα, πάνω σὲ δυὸ σκαλισμένους πασσάλους, ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ. Ἀκόμα φαίνονται ζαλισμένοι ἀπὸ τοὺς γαλάζιους καπνοὺς τῆς ὑπόγειας σπηλιάς.

Στὴ μέση τοῦ ξέφωτου ἓνα πρωτόγονο πῆλινον καζάνι βρισκεται τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά. Μέσα στὸ νερό του, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ ζεματᾷ, εἶναι βουτηγμένοι, μέχρι τὸ στήθος, ὁ κωμικοτραγικὸς Κακαράκ.

Ἐνας γιγαντώσιμος ἀράπης, μὲ μιὰ τεράστια χατζάρα στὴ μέση, ἔχει σηκώσει

Διὰ θὰ ζε

- Τὰ καλύτερα περιοδικὰ περιπετειῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ

(Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Κατοχὴ)

ΖΟΥΓΚΛΑ

(Οἱ γνήσιες περιπέτειες τοῦ ΤΑΡΖΑΝ)

στά χοντρά μπράτσα του τὴν Τσίχλ. Προχωρεῖ, ρίχνει κι' αὐτὴν στὸ μεγάλο πῆλινο καζάνι.

Ὁ Σουβλερομύτης τὴν ὑποδέχεται τραγουδώντας τὸ στιχάκι ποὺ ἀκούσαμε:

«Ἐλα νὰ βράσουμε μαζί
νὰ μὴ βραστῶ μονάχος:
Ἐγὼ νὰ βγάλω νοστιμιά,
κι' ἐοὺ νὰ βγάλῃς... πάχος!»

Ὁ μαῦρος Χούλ Ἄμπού, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς — μὲ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο καὶ τὰ θουβαλίσια κέρατα στὸ κεφάλι — οὐρλιάζει ἀγρία στοὺς ἀνθρωποφάγους του:

— Γρήγορα σκυλιά! Βράστε τοὺς γρήγορα γιατί δὲν οἶδες βλέπω ἀπὸ τὴν πείνα!

Ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ φοβεροῦ μασκοφόρου Χούλ Ἄμπού ἀντήχησε ὡς γνῶριμη στ' αὐτιά τῶν τεσσάρων συντρόφων.

Λίγο πρὶν πέρα τὰ τρία τετράποδα τεντυμοόκια — ποὺ ἀθέατα, ὅπως πάντα, παρακολουθοῦσαν τοὺς ἥρώες μας — βρίσκονται τώρα σκυμμένα πάνω ἀπ' ἓνα μικρὸ τετράγωνο ξυλένιο ἀντικείμενο. Κάτι ὡς κασσονάκι. Καὶ δῶς' του τὸ περιεργάζονται. Καὶ δῶς' του τὸ σκαλιζοῦν...

Στὸ μεταξύ ὁ μαῦρος φύλαρχος μὲ τὴ μάσκα καὶ τὰ κέρατα, τραβάει τὸ μαχαίρι του. Πλησιάζει καὶ τὸ σπκώνει ἐπάνω ἀπὸ τὰ στήθια τοῦ Ζαντόβ. Κάνει νὰ καρφώσῃ τὴ λάμα του στὴν καρδιά τοῦ δεμένου κι' ἀνικάνου ν' ἀντιδράσῃ «Ἑλληνα». Γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ποὺ πάτησε τὸ Ταμποῦ τῶν «Νεκρῶν Θεῶν».

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή τρομακτικὸς κρότος ἐκρήξεως ἀντηχεῖ. Μιά ἐκτυφλωτικὴ λάμψη ξεπετάγεται κάπου ἐκεῖ κοντά. Ὀλόκληρη ἡ περιοχὴ σειέται ὡς ἀπὸ δυνατὸ σεισμό! Ἐνῶ τὸ ξέφωτο ὀλόκληρο μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ τὰ θύματά τους, γεμίζει ἀπὸ μαύρους καπνοὺς!

Ὁ Κακαράκ ποὺ θράζει μαζί μὲ τὴν Τσίχλ, μέσα στὸ καζάνι, φωνάζει τρομαγμένος στὸν γιγαντώσωμο μαῦρο «μάγειρο»:

— Ἀμάν, μάρμπα - Τσελεμεντέ μου, καὶ κλάφτα Χαράλαμπε! Ἄπὸ τὴ λαχτάρα μου κάτι ἔπαθα, μετὰ συγχωρήσεως. Τὸ ὄποιο ἢ οὐπιά μου θάχῃ τώρα μιὰ ὀρεκτικὴ... ἀποφορά!

Ἄλλὰ ἂς δοῦμε καλύτερα τί ἦταν αὐτὸς ὁ τρομακτικὸς κρότος ποὺ εἶχε συνταράξει ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ. Καὶ ποὺ εἶχε ἐμποδίσῃ τὸν μασκοφόρο φύλαρχο νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τοῦ Ζαντόβ:

Τὰ τρία τετράποδα τεντυμοόκια, ὁ Τέν, ἡ Τύ καὶ ὁ Μπόϋ, ἀκολουθώντας ἀθέατα τοὺς ἥρώες μας, εἶχαν περάσει τυχαία ἀπὸ κάποιον κατεστραμμένο καταυλισμὸ

λευκῶν κυνηγῶν. Ἐκεῖ εἶχαν θρῆ ἓνα μικρὸ κασσονάκι μὲ δυναμίτες. Καὶ τὸ πῆραν μαζί τους, νομίζοντας πῶς θὰ ἔχῃ μέσα τίποτα φαγώσιμο.

Ἔτσι, ὡς φθάσαν ἀπόμερα στὸ ξέφωτο ποὺ γινόταν τὸ κακό, ἔκαναν χίλιες δυὸ προσπάθειες νὰ τὸ ἀνοίξουν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὰ κατάφεραν μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τους, πῆραν πέτρες κι' ἄρρισαν νὰ τὸ κτυπᾶνε γιὰ νὰ τὸ σπάσουν.

Ἔτσι οἱ δυναμίτες πῆραν φωτιά μὲ ἀποτέλεσμα τὴν τρομακτικὴ ἐκρηξὶς ποὺ ἐπακολούθησε.

Τὰ πιθηκάκια τινάχτηκαν στὸν ἀέρα στριγγλίζοντας. Τσουρουφλίστηκαν βέβαια, μὰ δὲν ἔπαθαν κανένα κακό. Τὸ ἴδιο καὶ κανένας ἄλλος ἀπ' ὅσους βρίσκονταν στὸ ξέφωτο, οὔτε σκοτώθηκε, οὔτε τραυματίστηκε. Γιατί οἱ δυναμίτες, ὅταν ἀνάβουν ἔξω στὸν ἀέρα, δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ κάνουν καταστροφὴ. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐκραοῦν ὑπονομευόμενοι κάτω στὴ γῆ, ἢ μέσα σὲ βράχια...

Ὅμως νά: Μετὰ τὴν πρώτη ἐντύπωσι ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος Χούλ Ἄμπού ξανασπκώνει τὸ μαχαίρι του. Κάνει γιὰ δευτέρη φορά νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά τοῦ Ζαντόβ.

Μὰ ὄχι: Τὴν ἴδια στιγμή ὁ γνῶριμος σ' ἑμᾶς κρότος τῆς καραμπίνας ἀντηχεῖ. Τὸ πυρωμένο βλήμα τοῦ μυστηριώδους ἀγνωστοῦ («Σωτῆρα») φθάνει σφυρίζοντας καὶ κτυπάει στὴ λάμα τοῦ δολοφονικοῦ μαχαίριου. Τὸ κάνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακούργου!

Ταυτόχρονα μιὰ ὁμορφὴ νέα γυναίκα μὲ δεμένα χέρια, βγαίνει ἀπὸ τὸ κοντινὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ μασκοφόρου φύλαρχου. Ξεφωνίζει στοὺς καννίβαλους δείχνοντας τὸν Χούλ Ἄμπού:

— Πιάστε τον! Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ φύλαρχός σας. Εἶναι ὁ κακούργος λευκὸς Χουαίτ! Δολοφόνησε τὸν πραγματικὸ Χούλ

Γύρω - γύρω στὴν ὑπόγεια σπηλιὰ βρίσκονται δεκατρεῖς γιγάντιοι ἀνθρώπινοι σκελετοί. Μπροστὰ στὰ πόδια τους βρίσκονται μεγάλες πῆλινες πιατέλες. Ἀπ' ὅπου βγαίνουν γαλάζιοι μεθυστικοὶ καπνοί.

Άμπού και μεταμφιέστηκε: Μαύρισε με φούμο το κορμί του. Φόρεσε τη μάσκα του με τὰ κέρατα...

Ο ψευτοφύλαρχος άκούγοντας τήν άποκάλυψή του τὸ βάζει άμέσως στὰ πόδια. Πρίν προφθάσουν οί καννίβαλοι νά συνέλθουν, έχει εξαφανιστή.

Ταυτόχρονα και μιὰ άλλη σκιά, ξεφεύγοντας από κάτι θάμνους τρέχει ξωπίσω του. Τόν πυροβολεί με τήν καραμπίνα πού τόν είχε και πρίν λίγο πυροβολήσει.

Η γυναίκα από τή θέσι πού βρίσκεται τόν βλέπει. Τόν αναγνωρίζει:

— Μή!, τού φωνάζει. Μή τόν σκοτώσης εύ. Είναι άδελφός σου!

Ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ — δεμένοι στις κολώνες κυττάζουν χαμένα τή νέα κι' όμορφη κοπέλλα με τὰ δεμένα χέρια, πού τόσο αναπάντεχα είχε έμφανιστή. Και ψιθυρίζουν, σαν μ' ένα στόμα, κι' οί δύο τους:

— Η Ζάμπα!...

Σχεδόν άμέσως κι' ο Κακαράκ, μέσ' από τὸ πηλίνο καζάνι πού βράζει, τῆς φωνάζει:

— Καλά πούρθες, κυρά τέτοια μου: Νά πιῆς κι' εύ λίγο... ζουμάκι!

Μά νά: Οί άμέτρητοι άνθρωποφάγοι πού βρίσκονται γύρω τους δέν άργούν νά συνέλθουν. Και τότε κάτι τρομακτικό γίνεται:

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότης:

Γενικά Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΤΡΙΤΗ ΟΚΤΑΔΑ

των τευχών τῆς θρυλικῆς πιά «Ζούγκλας»

ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΤΑΙ

με τήν καταπληκτικότερη περιπέτεια άπ' όσες έχουν γραφή ποτέ. Ο τίτλος τῆς είναι:

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ 25.000 ΧΡΟΝΩΝ

Και τήν έχει γράψει ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ένα ζευγάρι προϊστορικῶν ανθρώπων πού είχαν διατηρηθή μέσα σε παγετώνες επανέρχονται στη ζωή. Σκοτώνουν τόν Χουάιτ, τόν Μπλάκ, τόν Μπαχούρ. Και ή Ζούγκλα όλόκληρη άναστατώνεται από τήν δράσι τους.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

Κανένας δέν πρέπει νά μείνη χωρίς νά διαβάσει τὸ πιὸ συναρπαστικὸ και πρωτότυπο τεύχος

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ 25.000 ΧΡΟΝΩΝ

είναι αδύνατο νά φαντασθήτε τί εκπλήξεις σας περιμένουν μέσα στις εικονογραφημένες και συναρπαστικές σελίδες του.

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο τής Γης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

δα μας έδειχνε πώς τραβούσαμε διαρκώς πρὸς τὸ βορρά!

— "Έλεγε λοιπὸν φέματα!

— "Ὁ! Βέβαια ἔλεγε φέματα!

— "Ἐκτὸς ἂν βρισκόμαστε ἐδῶ στὸ βόρειο πόλο.

— Στὸν πόλο; "Ὁχι! Μά...

Τὸ πράγμα ἦταν ἀνεξήγητο. Δὲν ἤξερα τί νὰ φανταστώ...

Ὁλοένα, ὅμως, πλησιάζαμε στὴ χαριτωμένη πρᾶσ νάδα. Πέβαινα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν πείνα κι' ἀπὸ τὴ δίψα. Εὐτυχῶς, ἀφοῦ περπατήσαμε δυὸ ὥρες, ὠραία πεδιάδα παρουσιάστηκε μπροστὰ μας γεμάτη ἐλιές, ροδιές κι' ἀμπέλια. Πεινούσαμε τόσο πολὺ, πού ξεχάσαμε πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία χτήματα δὲν ἦταν δικά μας. Ἀπλώσαμε λοιπὸν τὰ χέρια καὶ κόψαμε ἄφθονα σταφύλια καὶ σύκα, βρήκαμε καὶ μιὰ μικρὴ πηγὴ δροσερώτατη, πληθύνκαμε καὶ ξεπλῶσαμε μακάρι ἀπὸ τὸν ἴσκιο.

Τὴν ὥρα πού εἴμασταν ἔτσι θυμισμένοι στὴν εὐτυχία, ἓνα παιδί παρουσιάστηκε μπροστὰ μας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἴσκιο.

— "Α! φώναξε! Νὰ ἓνας κάτοικος τοῦ παραδείσου τούτου!

Τὸ παιδί ἦταν ντυμένο φτωχικά, φαίνόταν ἄν ἄρρωστο κι' εἶχε τρομάξει μόλις μᾶς εἶδε. Πραγματικὰ θὰ προξενούσαμε τρόμο σ' ὅποιον μᾶς ἐβλεπε. Ἦμασταν μισόγυμνοι, τὰ γένεια μᾶς εἶχαν μεγαλώσει, εἴμασταν ἐξαντλημένοι, ἄν φαντάσματα.

Τὴν ὥρα πού τὸ παιδί ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ σκάση, ὁ Χάνς ἔτρεξε καὶ τὸ ἄσπαξε καὶ μᾶς τὸ ἔφερε μπροστὰ μας. Τὸ παιδί κλωτσούσε καὶ φώναζε, ὁ Χάνς, ὅμως τὸ βαστούσε γερά.

Ὁ θεὸς μου ἄρχιζε νὰ τὸ καθιστοῦσε μετὰ γλυκὸ τρόπο καὶ τοῦ εἶπε γερμανικά:

— Πὼς τὸ λένε τὸ βουνὸ αὐτὸ, παιδί μου.

Τὸ παιδί δὲν ἀποκρίθηκε.

— Καλὰ! εἶπε ὁ θεὸς μου. Δὲ βρισκόμαστε στὴ Γερμανία;

Ἐκανε τὴν ἴδια ἐρώτησι ἀγγλικά. Τὸ παιδί δὲν ἀποκρίθηκε πάλι. Ἦ περιέργειά μου ἄρχισε τώρα νὰ μεγαλώνει.

— Μήπως εἶναι δουβό; φώναξε ὁ καθηγητής, πού ἦταν περήφανος γιὰ τὴ γλωσσολογία του κι' ἄρχισε τώρα νὰ ρωτᾷ τὸ παιδί γαλλικά.

Τὸ παιδί ὅμως, σάπαινε.

— "Ἄς τὸ ρωτήσουμε τότε ἰταλικά! εἶπε ὁ θεὸς μου καὶ στράφηκε πάλι στὸ μικρό:

— Ντόδε νοὶ σιάμο; (Ποῦ βρισκόμαστε;).

Τὸ παιδί πάλι δὲν ἀποκρίθηκε.

— "Ἐ, ἐπὶ τέλους! Θὰ μιλήσει; φώναξε ὁ θεὸς μου, πού ἄρχισε νὰ θυμῶν.

Ἐπείσσε τὸ παιδί ἀπὸ τ' αὐτὰ καὶ τοῦ φώναξε:

— Κόψε σὶ νόμα κούεστα ἴζολα (Πὼς λέγεται αὐτὸ τὸ νησί;)

— Στρόμπολι! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς βουκόσ καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χάνς.

Γρήγορα, γρήγορα τὸ εἶδαμε νὰ φεύγει καὶ νὰ ἐξαφανίζεται κάτω ἀπὸ τὶς ἐλιές.

Στρόμπολι; Βρισκόμασταν λοιπὸν στὸ Στρόμπολι! Καταμεσῆς στὴ Μεσόγειο Θάλασσα καὶ τὰ γαλάζια αὐτὰ βουνὰ πού ἀπλώνονταν ἀνατολικά, ἦταν τὰ βουνὰ τῆς Καλαβρίας. Καὶ τὸ κωκὸ ἠφαίστειο, πού ὑψώνεται νότια στὸν ὀρίζοντα, ἦταν ἡ ἄγρια Αἴτνα!

— Στρόμπολι! Στρόμπολι!

— "Α, τί ταξίδι! Τί ἐξάισιο ταξίδι! Μπήκαμε ἀπὸ ἓνα ἠφαίστειο, βγήκαμε ἀπὸ ἓνα ἄλλο καὶ τὸ ἄλλο αὐτὸ βρισκόταν 1.200 λεῦγες μακριὰ ἀπὸ τὸ Σνέφελς! Μπήκαμε ἀπὸ τὴν ξερὴ κι' ἀκατοίκητη παγωνιά τῆς Ἰσλανδίας, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, καὶ βγήκαμε στὸν παράδεισο τοῦτον τῆς Μεσογείας θάλασσας.

Ἀφοῦ πιά ἠσυχάσαμε, φάγαμε ἐξοχα σταφύλια καὶ σύκα, ἤπιαμε δροσερὸ νερὸ καὶ κινήσαμε γιὰ τὸ λιμάνι τοῦ Στρόμπολι. Συμφωνήσαμε νὰ μὴ πούμε σὲ κανένα πὼς ἤρθαμε ἐδῶ. Γιατί ἂν ἐλέγαμε στοὺς ἀπλούς αὐτοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθεια, μπορούσαν νὰ μᾶς ἐπαιρναν γιὰ δαίμονες, πού τινάχτηκαν ἀπὸ τὴν κόλασι.

Ἀποφασίσαμε, λοιπὸν, νὰ πούμε πὼς εἴμασταν ἀπλοὶ ναυαγοί. Χάναμε ἔτσι μεγάλη δόξα, μὰ ἡ ζωὴ μας ἦταν πιὸ ἀσφαλισμένη.

Ὁ θεὸς μου, μισόγυμνος, μετὰ τὸ πέτσινο ζωνάρι γύρω ἀπὸ τὴ μέση του καὶ μετὰ τὰ ματουγάλια ἐπάνω στὴ μύτη του, βάδιζε καὶ μιλούσε σὰ νὰ ἦταν ἀκόμα πάνω στὴν καθηγητικὴ ἔδρα του.

Μετὰ μιὰν ὥρα φτάναμε στὸ λιμάνι "Ἁγίος Βικέντιος, ὅπου ὁ Χάνς ζήτησε νὰ τοῦ πληρωθῇ ἡ 13η ἐβδομάδα του. Ὁ θεὸς μου ἀνοίξει τὸ ζωνάρι του κι' ἀφοῦ μέτρησε στὸν καλὸ μας ὀδηγὸ τὸ μισθὸ του, τοῦ ἔσφιξε μετὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη καὶ τὰ δυὸ του χέρια.

Μετὰ τὴν ἄκρη τῶν δυὸ του δαχτύλων ὁ Χάνς ἀγύγιζε ἐλαφρὰ τὰ χέρια μας καὶ χαμογέλασε.

Ἰδοὺ οἱ τελευταῖες περιπέτειες ἐνὸς ταξιδιοῦ πού σίγουρα κι' οἱ πιὸ εὐπίστοι ἀνθρώποι δὲ θὰ τὸ πιστέψουν!

Μᾶς δέχτηκαν μετὰ μεγάλη ἐγκαρδιότητα οἱ ψαράδες τοῦ Στρόμπολι. Μᾶς ἔδωσαν φορέματα καὶ τροφίμα. Μείναμε στὸ λιμανάκι αὐτὸ 48 ὥρες, ὥστου πέρασε ἓνα μικρὸ βαποράκι καὶ μᾶς μετέφερε στὴ Μεσσήνη.

Τὴν Παρασκευὴ 4 Σεπτεμβρίου ἐπιβιβασθήκαμε σ' ἓνα μεγάλο βαπορὸ κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες φτάναμε στὴ Μασσαλία. Διαρκῶς μᾶς ἐνωχλοῦσε ἡ σκέψι, γιατί ἡ πεζίδα νὰ μᾶς γελᾷ τόσο... Τὸ φαινόμενο αὐτὸ μᾶς ἔμεινε ἐντελῶς ἀνεξήγητο. Στὴ 9 Σεπτεμβρίου τὸ βράδυ, φτάναμε στὸ Ἄμβούργο.

Ὁ θεὸς μου μετὰ τὶς ἐπιστημονικὲς του ἀνακοινώσεις γιὰ τὸ ταξίδι μας, ἔγινε πνευματικὸς ἥρωας καὶ τοῦ ἔκαναν μεγάλες τιμές.

"Ὅσο γιὰ τὸν ὀδηγὸ μας, τὸν Χάνς ἀφοῦ τὸν ἀμείψαμε καλὰ καὶ τοῦ ἐκφράσαμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας, πού μᾶς εἶχε σώσει, ἔφυγε, λέγοντάς μας ἀπλᾶ:

— Φερβάλ! Χαίρετε!

Γιὰ νὰ τελειώνουμε πρέπει νὰ προσθέσω πὼς τὸ «Ταξίδι στὸ κέντρο τῆς γῆς», πού μετὰ βᾶσι τὸ ἡμερολόγιό μου, ἔγραψε ὁ θεὸς μου, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι σ' ὅλον τὸν κόσμον. Μεταφράστηκε καὶ τυπώθηκε σὲ ὅλες τὶς γλώσσες.

ΤΕΛΟΣ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

TARZAN

